

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- ***заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,***
- ***пуномоћник оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић,***
- ***сви оптужени и***
- ***браниоци, адвокат Здравко Крстић, Градимир Налић, Војислав Вукотић, Јасмина Живић, Бранко Лукић, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић, који ће на овом претресу мењати и адвоката Миладина Живановића и адвоката Бранислава Фурјановић.***

- ***Приступила сведок Бранка Балић.***

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 45 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК БРАНКА БАЛИЋ

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја се извињавам, ја ћу морати да напустим у 10 и 30, мењаће ме колега Бранко Димић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се представите.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Бранко Лукић адвокат. Хвала.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Само привуците сведоку столицу да седне. Ваши лични подаци, од оца Паве, по занимању конобарица, са пребивалиштем у Товарнику. Да ли има ту нека улица, број?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Антуна Матоша 42.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Место рођења Ловас, година рођења 1962. Да ли сте у неком сродству или у завади са оптуженима Љубаном Деветаком, Миланом Девчићем, Миланом Радојчићем, Жељком Крњајићем, Миодрагом Димитријевићем, Дарком Перићем, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Са личним подацима као на записнику из истраге од 16. јула 2007. године, није у сродству, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Балић, бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког свог блиског сродника, изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете Ваш исказ, положићете заклетву, прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменута, упозорена, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се против ових четрнаест лица чија сам Вам имена и презимена прочитала, води кривични поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужења је догађај у месту Ловас у октобру и новембру месецу 1991. године. Испричаћете нам све што је Вама познато у вези тих дешавања. Предмет оптужнице је шездесетдевет смртно страдалих лица у овом периоду и све што је Вама познато из тог периода, значи, напад, дешавања у селу, догађаји на мнском пољу. Ви сте давали исказ истражном судији 16. јула 2007. године и давали сте исказ 17. децембра

2003. године пред Окружним судом у Вуковару. Помињали сте још једном да сте негде у Загребу.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У Загребу, да, 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било пред неким судским органима или?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: «Ваденбрук», у то време је био у Загребу у хотелу, тако се звао хотел. Значи оно чим сам изашла из Ловаса, 06.12.1991. године, дошла сам у Хрватску, 08-ог, мислим да је било 08.12., била сам одмах позвана у полицију где сам добила позив да идем за Загреб дати исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нека међународна заједница је то узимала неку?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, мислим, он је био тамо од тих главних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите, можете да почнете у вези овога, све што Вам је познато, пошто сте већ.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, ја сам дошла у Ловас, значи ја сам рођена у Ловасу, живела сам у Товарнику, где имам своју породицу. Товарник када је био нападнут 20.09.1991. године, 22.-ог сам дошла у Ловас, да сада не причам оно о Товарнику. Када сам стигла у Ловас са супругом и са децом, били смо у Ловасу неких осам дана, пошто је почело гранатирање, значи Ловаса, цркве, а с обзиром да моји имају кућу у близини цркве и било је доста опасно, значи за мене и за моју обитељ, за децу, отишли смо за Илок. У Илоку смо исто били једно кратко време, јер нисам хтела остајати у Илоку, вратила сам се поново у Ловас, пошто ми је отац био у Ловасу, није хтео ићи никуда. Била сам до самога напада, значи 10.10., негде око пола осам, двадесет до осам, сада не могу точно време рећи. Када сам испратила оца да иде на своје радно место, по занимању је био месар, значи ишао је у месницу, то је исто можда неких десетак кућа од наше куће где му је било радно место и ту је већ почео напад, значи чим је он отишао, почео је напад. Ми смо се склонили у подрум код Грчанац Ивке, значи прекопута код суседе у кућу где нас је било више, са супругом, двоје малодобне деце, братом, његовом женом, децом и мајком. Тамо смо били то цело време, али негде око 10, иза 10 сати су супруг ми, брат и тај сусед, напустили склониште и рекли су да ће се покушати повући према Бадњари где су и успели и из Бадњаре отишли за Илок. Било је велике пуцњаве, било је свега, значи неких, у то време када су они отишли, није дуго прошло, чула сам велику галаму прекопута код мојих родитеља у дворишту. С обзиром да је кућа родитељска у низини, а ова је доста високо, значи видела сам директно у само двориште. Почела је пуцњава и чула сам глас свога оца где је викао: «Мајмуни, не пуцајте, лебац вам јебем, шта пуцате». Та псовка, то му је било у речи тако. Вратила сам се у подрум,

рекла сам тада мами мојој да је отац у дворишту. И с обзиром да сам видела познаете који су били у дворишту, значи од Крњајић Жељка Грковић Душана, Дује Ступара, Зорана Бурсаћа, Воркапић Милана, званог «Трнда» и других, значи, људи са којима сам ја одрасла, са којима сам ја радила и тада сам рекла, ја идем прећи преко. Мама ми је почела јако плакати, мали син који је био три и по године, је почео плакати и суседа ми није дала Весна да прелазим. Рекла ми је, «Брнака, немој прелазити, без обзира што ми њих све знамо»: Ја сам поново вратила се на тај зид где сам гледала у двориште. Када је почела то пуцњава, Грковић Душан који ево видим, нажалост да уопште ту није ни оптужен ни притворен, је дигнуо, овај, пушку, не знам шта је било, калашњиков, шта ли је, небитно и урликао је као Индијанац и викао је, «ко каже да ја не могу убити», где су они њему викали «свака му част»: Иза тога је настао тајац. Једна група се одвојила са Дујом Ступаром, Воркапићем, Крњајићем који су кренули доле према Жабару, према Јакобу Пеулићу. А Грковић Душан је сео на зид и узео је, пошто је мој отац уз месницу имао и подрум пића, трговину, где је извадио са «колом», видела сам где је била «кола»; значи са неким пићем је прао ноге и сео је у трактор и отишао. У то време видела сам то када су одводили Јакоба Пеулића, његову жену, значи његове, према горе, према задрузи. Нас тада нико није дирао, нико није ни за капију отворио, да би сутрадан, негде око, не знам сада точно, осам, девет, око пола десет, најкасније, сам чула где је телефон звонио. Пошто је била мртва тишина, чуо се телефон. Тада сам била рекла мами, млађи син ми је спавао, није плакао за мном, да ја прелазим преко у двориште код њих. Иако су ме одвраћали од тога, ја сам ипак прешла. Када сам ушла у двориште, капија је била растворена. Ушла сам у кућу мојих родитеља. У дневном боравку, у великоме столу је био месарски нож забоден и све је било разбацано. Кренула сам вани, од брата кућа је исто у дворишту, две куће у једном дворишту су биле. Код њега је било исто све разбацано. Узела сам ту робу да бацам само у ходник, јер се марва дерала, да идем им бацити јести. Направила сам два корака и ту сам затекла оца где ми лежи мртав, лежао је на стомаку. Почела сам викати, плакати, да би од брата из куће, значи из његове спаваће собе, била рафална пуцњава. Не могу рећи да су ме хтели убити, али да су хтели, могли су, јер то је мали, мали је простор био, него вероватно само заплашити. И недуго одмах иза тога смо прелазили преко башће, преко врта од те суседе у друго, где нас је дочекао Кризманић Ника и ту сам прешла, значи сви смо комплет, колико год нас је било, прешли смо у Шљивовац, то је улица Владимира Назора, али звана Шљивовац, где смо прешли код тетака. То су биле старије жене које су биле саме, неудаване, значи нису имале деце, нису никога имале. Тамо само што смо дошли, дошао ме је тражити Грковић Душан

и викао је на капији да изађем. Ја сам изашла у двориште и питала га шта хоће и ту сам га аутоматски одмах напала зашто ми је оца убио. Да би ми он рекао, овај, зато што је био екстрем. Моје су речи тада биле њему, «за кога, за твога оца пијаног који ми је давао на књигу, што га је помагао». Он је окренуо се, сео у ауто и отишао. Да би недуго затим, поново дошао и питао ме, где сам ја била када ја то све знам. Рекла сам му нека сам процени где бих могла бити. И од тада је настала та тортуре где сам добила да морам се јавити у Месну заједницу код Клисурећ Саве да добијем пропусницу за пролазак и да морам везати белу крпу око руке, што сам ја одбила и нисам хтела то носити. Значи, то што се тиче Грковића, па ћу Вам даље наставити.

Иза тога сам нормално сусретала људе који су убијени. Срела сам Николу Бадањка који је био позван, који је био претучен и тада ми се човек јако био жалио на Љубана Деветака и на Милана Радојчића што га је највише изненадило, што је био колега од његовога сина Јосипа Бадањка. У томе значи периоду, свако јутро у 8 сати, пола 9, најкасније, сам долазила по пропусницу и када добијем пропусницу, онда сам се могла кретати по селу, кретати, значи, када ме они позову у полицију и то. То је трајало, само сам прескочила, да сам иза тога, када сам била код тетака, то је било тај други дан, значи када смо прешли код њих, отишла до полиције која је била у кући Боре Кесера, где сам дошла рећи да ми је отац убијен и да би га хтела сахранити. Међутим, речено ми је да не смем рећи да је убијен, него да је умро. Ја сам тада била рекла, «није умро, него је убијен». «Ако будеш још који пут рекла да је убијен, бићеш и ти убијена»: Тада сам ишла и код Милана Девчића на разговор и тражила сам од њега да ми помогне, пошто смо школски и били смо јако добри, значи до самог тога напада на Ловас смо се јако добро знали, добри смо били. Ја сам очекивала да ће он мени помоћи. Међутим, нисма наишла на његову помоћ. Оца нисам успела сахранити, иако је имао своју костурницу, него сам видела када је било утоварано, покојни Хоџак, јој не могу се сетити сада имена, знам да смо га звали «Мечка»; он је возио велики трактор са приколицом и ту су били утоварани људи. А то када сам ишла према полицији да кажем да ми је отац убијен, наишла сам и на Краљевића, од Краљевић Златка отац, исто сусјед. Мало даље је био чика Андрија Балић, лежао пре канала. Стипа Мађаревић је лежао у дворишту код Микића и у томе када сам изашла да кренем према полицији, је изашао Слободан Зораја где је викао, чула се јака пуцњава и ја сам се склонила код Микић Анте у стару кућу где сам затекла покојног чика Стипу Мађаревића да лежи мртав, док није стала пуцњава. Када је стала пуцњава, изашла сам вани и видела сам Слободана где је исто викао, «ко каже да не могу убити»: Сачекала сам да оде. Он је био и још један је са њим био, не знам ко је и када сам

пролазила, видела сам код Ђуке Филића у дворишту где лежи мртав ми пријатељ Мато Кесер и Ђура, јој, већ сам, заборавим већ помало презиме, сада, Пољак, Ђука Пољак. Њих двојица су лежала у дворишту, одмах иза капије.

У том целом периоду значи од 10.-ог, када је то кренуло, ти први, прва три дана, четири, је било масовнога убијања људи, пуцњава, где смо добили забрану да се не смемо нигде кретати, од три сата је био полицијски као тај сат где се није смело нигде ићи. То цело време смо били код тих мојих тетака.

Онда је једно поподне Шелебај Томислав добовао у бубањ, да се сви морамо јавити у задругу ради радне обавезе од 18, не знам сада, педесет, шездесет година, обухватало се старије људе, где смо морали ићи. Ја у том, на тај позив се нисам одазвала. Стриц ми је дошао, Ивица Ђаковић и рекао ми да морам доћи, да су га послали да морам доћи радити, ићи у воћњак, на шта сам ја рекла да ме не занима и да ја не идем. Тај дан је прошао, да би сутрадан по мене дошао Божа Девчић и Коста. Знам га само по надимку Коста, су дошли наоружани по мене и одвели ме да идем радити. Довели су ме у задругу у воћњак. У воћњаку смо брали јабуке и тако је то кренуло значи сваки дан. Деца су ми била одведена. Старији син је био у школу одведен, значи само хрватска деца, а млађи син ми је био у вртићу. Вртић је држала од Миће Девчића Блаженка, његова супруга је држала вртић. Што се тиче Блаженке, коректно се односила према мом детету, а Далибор је морао учити ћирилицу и све по српском програму. Значи, хрватска, поново наглашавам, само хрватска деца. Када сам долазила кући с посла, то је већ било пред сам полицијски сат. Покупила сам децу, довела кући и даље нисмо могли ништа ићи. Чула се по ноћи пуцњава, малтретирања, да би се у међувремену, након тих неких осам дана, вратили у родитељску кућу, значи с мајком сам се вратила кући где се вратила и моја ујна Катица Мађаревић, њена снаја и њених троје мале деце, уствари двоје, ова трећа је после рођена. Једно јутро поново када сам ишла по ту пропусницу, затекла сам у дворишту Месне заједнице Лукетиће, Перу, стајао је Пера, Ђука и задњи је стајао Анте. Пробала сам на врата, врата су била закључана ту где је радио Клисурић Саво. Окренула сам се и у том моменту је био на вратима Јапунца Марко који се макнуо да би се у једном моменту Анте Лукетић окренуо, јер сам га видела да је јако крварио, био избоден кроз по бутинама, сасирита крв му је била у неким шлапама, како је имао, није било обувено, него сгажено. Једва је стајао на ногама. Питала сам га, јер је радио са мојим супругом у клаоници «Сотин», «Анте, шта је ово, ко ти је то направио»: Тада ми је Анте рекао да му је то приредио његов кум Мића Девчић, да би га прво сакрио код себе у подрум, а после тога довео да га изведу и

претучен у задрузи у Ловасу са још другом групом. Један је дошао четник, који је имао на десној руци истетовирано «СМРТ», великим крупним словима и питао, ко нам је дозволио да разговарамо. Псовао је мајку усташку, вређао и мене гурнуо са дететом да станем иза њих, да ће ме сада дочекати иста судбина као и њих. Недуго, можда неких пар минута, то је кратко трајало, је ушао један, а ја Вам не знам рећи шта је он био, да ли је он био резервиста, шта ли, не могу рећи, само знам да му је име било Љубо и да је био из Панчева који је питао ме, шта ја радим ту. Ја сам му одговорила да сам дошла по пропусницу и да нема никога и питао је овога шта он ради, зашто виче на мене и на дете, да као плаши ми дете и да ме гурне са њима. Овај му је одговорио – «ти знаш да у нашем послу нема сведока, али нећеш њу». Мени је рекао, «иди кући и немој никуда молим те излазити, док ово се не смири. Убиће те неко и тебе и то дете»: Када сам се враћала, значи пролазила сам покрај полиције до куће, видела сам где су доводили Мића Девчић, Зораја Слободан, био је, овај, био је «Бајца»; звали смо га «Бајца», Радојчић мислим да је и њему презиме, где су доводили чика Андру Девчића. То је био један старији човек. Знам да је био и пре јако болешљив, наредили су му да стане уза зид, да дигне руке и рашири ноге. Он је рекао њима – «децо, ја не могу раширити ноге, ноге ме јако боле». Међутим, јако су га тукли. Видела сам да је пао човек доле и ногама је добио и кундаком, раскрвављен, ја сам морала отићи, нормално, нисам смела више застајати. И после сам чула да је убијен.

Када је прошло иза тога неких још пар дана, сећам се да сам дошла поново по ту пропусницу, значи пропусница моја је сваким даном морала бити нова, до самог мог одласка. Једино тај дан када сам изашла, нисам је вадила. Дошла је од Пере Лукетића жена, од Ђуке и Анте мама и срела је на вратима Ђуру Продановића и питала га, «Ђуро, где су ми деца моја, где ми је муж». Он је рекао: «Не знам, проверићу». И тако је соба, како сам ја, рецимо, сада овде стајала, овамо је соба била где је била соба од Љубана Деветака, био је Милан Радојчић и Ђура је ушао унутра и питао га: «Љубане, да ли знаш где су Тотеке», то им је био надимак, тако смо их звали . дошла је његова жена да пита где су, да ли смо ми њих дали у гробље убити, у капелицу. Шта је он одговорио, нисам чула, јер је Сава Клисурић се подигао и затворио врата. Била сам позвана иза тога код Милана Девчића у полицију да се јавим у станицу. Када сам дошла код њега, питала сам га шта хоће. Питао ме је, да ли ја хоћу да изађем из Ловаса, рекох «да»: «Ако ти је»; каже, «муж жив, ако је доспео до Илока, највероватније да је отишао код Туђмана, а не требаш нам ни ти овде, помоћи ћу ти ја да се искупим за све, да изађеш»: И ту је било још провоцирања, углавном знам да сам му ја била рекла, јер сам мислила да је сам у соби, «Мићо, како си то све могао дозволити,

па ти си Хрват, да би овако шта се догодило», да би он мени рекао: «Шта причаш, које глупости ти причаш» и однекле се појавио, то је био један средњих година тада човек, црн, ко је, не знам, углавном је погледао у њега и у мене и он ми је рекао: «Иди, изађи сада ван, а ја ћу настојати да те извучем». У то време је била стигла војска, колико смо ми чули, да ли је точно или не, то је војска била, да ли је то из Бачке, углавном су били добронамерни људи који су доста тога смирили у Ловасу. Престао је присилни рад, није било да се људи одводило, да се тукло, да се малтретирало, значи, свега тога што је пре било, у то време је престало. Била сам позвана у ту команду код Брајковића у кућу. Ја ни дан-данас не знам, нисам се пуно ни распитивала, како је човеку име, углавном ме је он позвао и рекао ми, «тражили сте да изађете из Ловаса», рекох, «да». «Мића Девчић ће Вас», каже, «извести»; рекох, «тако ми је обећао». «Госпођо, прва шума, значи чим дођете до шуме, Ви сте готови, ни у лудилу да нисте сели са њим или да Вам некога пошаље, то не смете радити. Када будете хтели изаћи и када се буде смирило још ова ситуација, онда ћемо Вас ми извести, не само Вас него више»: На то је улетео Мића Девчић унутра и питао је, шта ја тамо радим. Ту су се њих двојица почели препуцавати. Он је само њему одговорио, «жена је дошла да пита да ли може изаћи, ја сам рекао да ћеш јој ти помоћи» и на мене је очима да шутим. И мени када сам ја питала да ли могу ићи, каже, «можете, како смо се договорили»: Рекох, «да»: Ја сам дошла кући и значи свако предвече, увече, стално су долазили, тражили су ме, тражио ме је Грковић, био је Славољуб, био је Мирко Рудић, да ми кажу да ми је супруг заробит у Нијемцима и да се налази у Шиду у затвору и да жели да ме види, да ће ме они одвести. Ја сам рекла, «ако је заробљен, ако је у затвору, нека је, шта му ја могу, ја не идем нигде». Онда је прошло два дана, да би опет дошли, да би ми рекли «ма није он у затвору, он је убијен». И све то да би ме на неки начин извукли. Међутим, када нисам на то насела, дошао је код мене покојни «Пуфта», Јосип Антоловић и његов отац, да ми кажу да се организирано иде аутобусом, да само морамо доћи извадити пропусницу и да сви идемо. Знам да нас је било јако пуно, сигурно за један и више аутобус и аутобус нас је стварно чекао. Покупила сам најнужније ствари што сам имала и већ када само почели малтене улазити у аутобус, тај исти је човек који је био са стране војске, је дојурио са аутом и још њих двојица и питали, куда ми идемо и онда се обратио мени: «Госпођо, шта сам Вам ја рекао? Људи моји, да ли сте ви нормални, шума, ви ћете бити сви побијени»: И он је то зауставио. Тада нисмо отишли.

Иза тога, кажем, када сам изашла, тај дан увече је поново дошао Грковић ме тражити, али сам ја већ била изашла. Ту ми је помогао, дошао ми је Ђура Продановић и Милан Радојчић, да ми кажу да данас,

као данас «Бранка мораш изаћи, јер те више неће бити, ми ћемо ти помоћи колико год можемо, послаћемо аутобус јер су деца виших разреда кренули у Шид у школу», тако да сам ја изашла са својих двоје деце, Катарина Бадањак, Марија Бадањак и њених двоје деце, јер сам молила да пусте и њих, да не идем сама. Аутобус је дошао пред Ватрогасни дом, значи до родитељске куће где смо ми се укрцали, њих двојица су се поздравила са мном и рекли су ми да они што су могли, да су ми учинили, за све оно, као што смо пре били добри, да ми на неки начин помогну, тако да сам дошла до Шида и онда сам даље од Шида ишла за Бијељину, Сарајево и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо на почетак овог Вашег исказа. Рећи ћете ми, у којој улици су становали Ваши родитељи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Стјепана Радића 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то јутро када је Ваш отац кренуо на, кажете, у месницу на посао, где, да ли је то у истој улици или у некој другој?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, ово је већ друга улица, али само има једна мала кривина блага где је, значи, кажем, нема ту можда, можда десетак кућа, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то улица где је Ваш отац кренуо на посао и где му је та месница?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је било у склопу задруге, а како је улица се звала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту улица у којој се налази и задруга?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, када Ви чујете, кажете, ту неку галаму и шта се то чуло пре тога, нека пуцњава?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули пре тога да је неко, да су биле неке бомбе, нешто, шта се дешава ту?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Само рафална пуцњава је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али ујутру, кажете.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули тај неки, помињу овде неки сведоци, артиљеријски напад и тако нешто?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То се чуло, то је, ушли су од, овамо од, рецимо, од Опатовца, од Бечке, значи од Вуковара, вуковарске стране, али је то оно заобишло се са атара, како да кажем, тешко ми је то објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули сте пуцњаву, кажете, и галаму ту близу Вас и Ви сада излазите из тог подрума који је био прекопута куће Ваших родитеља.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је било, значи прво када је кренула та пуцњава и то, значи супруг, брат ми и тај сусјед, они су преко башња доле преко Жабара се пробили гробље и атар за ту Бадњару, како се то зове и одатле су отишли, значи, ту је још у томе периоду, овај, када су они отишли, таман су ушли у сам центар, значи неке људе су већ одводили, неке су одводили, али, овај, нисам видела када су мог оца довели, ја га нисам видела, али сам чула његов глас само то када је викао и када је настала пуцњава. То сам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми објасните, разјасните ми мало ову ситуацију, Ви помињете да сте, значи у подруму, чујете напољу пуцњаву, чујете.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, излазим из подрума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујете неку галаму у Вашем дворишту, чујете глас Вашег оца.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да и на тај глас његов сам изашла из подрума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А изашли сте тада из подрума?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Изашла сам из подрума, пошто је од те суседе кућа доста висока, јер је то такав терен, имала је на, високи зид и на томе зиду је она украсна живица која цвате, значи они мене нису могли видети, али сам ја видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мене занима, одакле Ви посматрате ту ситуацију?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Иза тога зида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза тога зида?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то високо, тај зид? Да ли сте Ви имали преглед?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је цели комплет терен, значи када би се гледало са стазом је доста висок, али у дворишту, значи иза тога зида је, није толико високо, али довољно та висина да је, као сада када бих гледала, не знам, вишље од ове просторије, када би гледала доле. Значи, точно сам видела, директно се види у само двориште, цело двориште је прегледно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, колико се, које је то време прошло од када, кажете, ујутру је отац отишао у месницу, па до тада?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, неких можда, можда два сата, можда два сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви јасно видели те људе који су били ту са Вашим оцем?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте први пут давали Вашу изјаву у овом суду, значи у Вуковару, Ви тада нисте спомињали Жељка Крњајића.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Можда сам га изоставила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте ове све које и сада спомињете, али нисте поменули Жељка Крњајића и још једног нисте споменули, овог Покрајца неког, Душана Покрајца.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Душан, да, Покрајца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви, зато Вас питам?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И њега исто, кажем, њих је било пуно, можда сам и сада којега изоставила, али оно што је мени битно, значи, оно што сам ја видела, које сам запазила, то су ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви, испричајте нам, само мало детаљније, шта Ви конкретно у том моменту видите, значи, те људе, видите Вашег оца, опишите нам?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нисам видела оца, не, видела сам само њих, видела сам, значи, када су они пуцали и да ли је он већ тада добио који рафал, углавном је он викнуо, «не пуцајте, мајмуни, шта пуцате, лебац вам јебем».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Ви видите ове људе које сте споменули?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Они су стајали овамо према овој кући, значи од мојих родитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били у Вашем дворишту или на улици?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дворишту.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Али је то кратки размак, значи то је, то је толико као ова просторија, отприлике, преко цесте и одмах двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви удаљени ту од њих?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не пуно, не пуно, не могу сада, кажем, ево га за толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви оца само сте претходно чули?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Само сам га чула, јер њега нисам видела, пошто је он значи по томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видите га у дворишту?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не видим њега у дворишту, пошто је он био уз само гаражу, значи како сам га затекла да лежи мртав, са рукама, је ли, на прсима, био је страшно поседео, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало да се вратимо на овај моменат, значи Ви видите ту групу људи у Вашем дворишту.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Препознајете неке људе које Ви знате, оца не видите и шта они раде ту на дворишту, ти људи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Они су били посллагани, овако су били у једном реду, овако и овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они наоружани?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Униформе?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Униформе

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оружје?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Оружје су нормално сви имали оружје и неки су били у маскирној униформи, неки су били у војној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, шта у том моменту се дешава? Само ми се ту мало задржите, шта се дешава конкретно ту? Да ли се Ви склањате, да ли видите нешто?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Када је, када сам чула ту галаму, када сам чула ту галаму, када сам чула оца да је то почео викати, ја сам улетела, јер ту где сам била, значи одмах је ту и доле подрум, само сам са врата рекла мами, «ово је дадин глас, ја прелазим преко», где је она мени рекла да не смем прећи, «немој прелазити, немој да те убију»; ја кажем «шта ће ме убити, то су све познати ми»: Нисам јој објашњавала кога сам видела и поново сам се враћала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд сте Ви знали да су то познати?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, зато што сам их препознала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Боже мој, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пре него што излазите ту, кажете, то су познати, а Ви нисте још увек знали који су то људи.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Јесам знала, јер ја сам када сам чула да он псује, да он виче, била је велика пуцњава, да ли, ја сада поново Вам говорим, да ли је он у том тренутку су пуцали према њему или су они пуцали око њега, јер, овај, када смо се вратили у кућу, значи једну пуну лопату велику и још је било чахура сам нашла и овако рупа је велика била испод њега где је он лежао. Ја не могу рећи сада директно, они су тог момента када су почели пуцати, пуцали у њега, јер да су толико сигурно испалили, не би могао викнути, него моја претпоставка, како сам после чула од Грковић Душана, 2000. године, негде око 10.12. када сам била у Шиду, где ме је он, овај, у једноме кафићу затворио, блокирао и где ми је он сам рекао да је прво оца, да су прво оца мучили, значи није рекао сам, него је рекао у множини – «прво смо га мучили, плакао је као мало дете, онда смо га убили»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставите ми овде, ова ме ситуација занима, Ви то шта гледате, када се враћате код мајке у подрум, тамо?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Када је настала велика пуцњава, урликање, галама, онда сам, овај, значи видела сам их све ко су и шта су и када сам

зачула његов тај глас, поново Вам понављам, значи, када је он рекао, «не пуцајте, мајмуни», ја се враћам само до подрума, до врата и вичем мами, «ја прелазим преко, то је дадин глас» јер сам у том моменту, њих сам познала, али сам мислила, можда је неко са стране и шта сам помислила, верујте ми да не знам. То је, то је тешко сада мени у том моменту шта сам мислила. Знам да сам хтела прећи преко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где то прелазите преко, где?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Само, значи, пређем цесту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, значи Ви сте тамо били где је кућа Ваших родитеља.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Враћате се тамо где је Ваша мајка, да ли је тако?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је у томе дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваша мајка била остала у родитељској кући или је исто била?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, не, не, ми смо сви били код суседе у подруму, значи, подрум и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем, то је прекопута улице.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте једног момента овамо присутни и гледате, видели сте неке војнике ту и препознали неке људе.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Враћате се код мајке.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је само два корака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и сада кажете мајци, «ја прелазим преко».

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете јој да ћете се вратити у Вашу родитељску кућу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се вратили?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, нисам се вратила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него сте остали ту?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Остала на зиду, гледајући даље. И када су се они разишли, када су они отишли, ту ме је сусједа и мајка ми нису дали да прелазим преко. Значи, преноћила сам у подруму, нисам излазила. Тек сутрадан сам изишла и онда сам га наша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, остали сте ту код зида и гледали?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте даље то видели?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Кажем, и даље је била та велика пуцњава и где је он дигнуо пушку и где је он, овај, су му викали, «Дуле, јеси махер за ове ствари, свака ти част».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то дигао ту пушку?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Грковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Душан Грковић о коме причате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и да ли сте били Ви ту присутни све време док они нису отишли?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су они отишли, да ли Ви враћате се у ту?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У подрум се враћам, не у кућу, у подрум смо отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Враћате се у подрум, а нисте улазили у двориште?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, у родитељску кућу у двориште не, тек сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто тада нисте ушли да видите шта Вам је са оцем?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Зато што су ме мајка и суседа спречиле, што су ми рекле да не идем и што је овај млађи син био јако везан за мене, плакао, да не идем, бојали су се за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај зид до којег Ви стајете, то је мајка ту била доступна и она, да ли је и она то видела што сте Ви видели?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, она је била јако у страху и преплашена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваша мајка, како се зове?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Покојна је, Славица Ђаковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покојна је, добро, реците ми даље, кажете да сте сваки дан се морали јављати по те неке пропуснице.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добијали сте написмено те пропуснице?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је доле био у потписима на тим пропусницама, да ли можете да се сетите?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Клисурић, Клисурић Сава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био доле, потписивао се он или како?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Био је жиг ударен, не знам како је то, било је на ћирилицу, не знам точно шта је, не могу оно што не знам, али нешто је било, да ли је то Месна заједница, не знам шта је, углавном је био и жиг и његов је сваки пута био потпис када је издавао ми пропусницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је рекао да то Ви морате да идете по те пропуснице?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То сам била, када сам била позвана у полицију код Миће Девчића, онда ми је речено да морам носити белу крпу око руке. Питали су ме где ми је крпа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас то позива у полицију?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Мића Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Послао је Томислава Шелебаја да дође по мене и да ми само пренесе да се јавим код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када Ви долазите тамо у полицију?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Питао ме је прво за ту крпу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, реците, ми, где је та полиција?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је било у једној кући Боре Кесера, мислим да му је Бора име, у самом центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била та Мићина канцеларија?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Горе сам ишла на степенице, једна соба је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он Вама каже?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Тамо је он био, јел му то била и канцеларија, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он Вама тада каже, да ли Ви питате што ме зовете?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, могу Вам рећи искрено, када сам га то први пута, када смо се срели, значи, да сам се некако, ми је било драго, јер сам мислила, с обзиром да смо стварно били јако добри нас двоје и он је радио у Загребу у полицији и знао је када иде за Ловас и увек смо се оно или сретнемо или знао је некада навратити код нас на кафу и тако, у том тренутку ми је било драго што сам га тамо затекла, јер сам очекивала да ће ми он стварно оно пријатељски помоћи, међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он Вама, да ли разговарате Ви са њим, да ли помињете да Вам је отац убијен?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, рекао ми је да он није убијен, да је умро, да не могу рећи да је убијен, него да је умро. Ја кажем, «Мићо, како ми можеш рећи да је умро, када је убијен?». Ја му говорим све кога сам видела, ја сам њему то све рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, у тој ситуацији.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да и, испричавам се, у том једном периоду, значи ауто смо имали «Голфа» који ми је био код ујака, Мађаревић Марина у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само немојте да пре скачете, ако је тај «Голф»; помињаћете га касније, видим овде, мене занимају неке конкретне ствари. Значи, Ви сте у канцеларији код Милана Миће Девчића кога Ви знате као школског друга од раније.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту присутан још неко у канцеларији?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нисам га видела, био је Мића тада сам. После сам видела једног човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Мића у цивилу, у некој униформи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Био је у униформи, био је у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мало ми реците тај разговор. Ви разговарате са њим, да ли га питате нешто, да оца сахраните, да нешто разговарате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Рекла сам му да има костурницу направљену, што је и имао пре рата, пред сам тај рат направљено, да би хтела да га сахраним, да је убијен. Он ми је одговорио, «није убијен, него је умро, не можеш»: То је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, шта се дешава тада, кажете, тело Вашег оца сте затекли тамо испред гараже. Ко то после односи то тело, шта се ту дешава?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је однето са осталим, значи са овим Краљевићем, не могу се сетити човеку име, знам деда Андру тога Балића, Шукинога, били су на приколици, значи, велика она задружна приколица побацани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко конкретно, да ли сте Ви били присутни у Вашем дворишту када долазе да узму то тело?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који то дан долазе да скупе то тело?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је било одмах сутрадан, сутрадан су они разносили, значи, када сам ја отишла и затражила да се може сахранити и нису дозволили и онда после је он однешен са осталима у ту масовну гробницу на коју сам ја касније ишла да видим где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том приликом, да ли Ви још нешто разговарате са Мићом Девчићем?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нисмо ту пуно разговарали, не, то је јако кратко трајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, даље када помињете те пропуснице, сваки дан долазите по те пропуснице у тај, шта је то било, да ли је то била нека зграда?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Месна заједница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месна заједница. Реците ми ту, са ким се сусрећете у тој Месној заједници?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, ту је било исто, рецимо, срела сам се са Батаковић Матом, где су, шта је човек је био тамо, не знам, углавном само знам да су дошли по њега да га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, испричајте ми конкретно у Месној заједници, значи Ви долазите, требате неком да се обратите за пропусницу, коме се то обраћате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Клисурић Сави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Клисурећ Сави?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Значи, свако јутро када сам долазила по пропусницу сам се морала јавити Клисурећ Сави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он Вам даје ту пропусницу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И он ми даје пропусницу, један кратки, мали папирић, на којем пише моје, писало је моје име и презиме и писала је улица и само тај датум тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И доле у потпису Клисурећ Сава?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Његов је потпис био, његов је потпис, а кажем Вам, жиг је био на ћирилици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада те пропуснице Вама требају да бисте шта, где идете?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, ја сам се једноставно морала јављати, јер моји документи, значи, моји сви документи особна, путовнице, моје, сви ти документи су ми остали у ауту и пошто нисам имала докумената, ја сам се морала јављати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, за шта Вама треба та пропусница?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Пропусница ми је требала и што сам ишла на тај присилни рад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ми то опишите, тај присилни рад, који Ви зовете, како је то, ко је то Вама, ко је Вама тамо давао неке задатке, где се Ви јављате, коме се јављате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ми смо се јављали то прво јутро када сам, кажем, прво јутро када је почело, ја нисам ишла, да би по мене дошли Божа Девчић и Коста су дошли и одвели ме. Довезли су ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај Коста, ко је то?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је један нижи човек, којег су се сви плашили, једна поремећена особа је тада била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао он?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, не знам Вам рећи, не знам са ким бих га могла уопште успоредити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим физички како изгледа, црн, плав, низак, рекли сте низак?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не знам како је изгледао, јер је носио овај имао је фес са неким марамчетом, нешто је онако било црно, некада црно, некада бело, јарац ће га знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то плав човек, црн човек, смеђ?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Оно, углавном је био, тамнопутији је био и није био нешто да је био развијен, што сам ја рекла, када ме је водио, да га могу ставити под руку, није физички био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада они Вас зову да идете тамо на неки рад, да ли је тако?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме се Ви сада даље, шта се даље дешава, опишите ми то, шта се дешава?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Даље су ме преузели овај, Милан Миљковић, значи када ме је Божа Девчић и Коста када су ме довели, предали су ме Милану Девчићу, овоме Миљковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, реците ми, где то?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Задруга, задруга «Ловас»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту се јављате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, где ме је он одвезао у воћњак. Тамо сам већ затекла групу мештана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када Вас то одвоже у воћњак, да ли Ви ту, са ким то радите, да ли има ту неке оружане пратње или шта?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, било је, био је један што је био, знам га само по имену, Петроније и још је један био, то су били са стране, значи нису били мештани, ни из околних места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа тај Петроније?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, шта ја знам, био је, значи није баш низак, средње висине, био је тада млад човек. Са њиме нисам имала проблема, нити сам оно, значи, на том присилном раду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, како, да ли је црн, смеђ, плав, како изгледа?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је мени тешко Вама више рећи, верујте ми да ја више не могу те слике све ставити, поготово људе које не знам. Мислим, то морате ме разумети да је то пуно година, а ја, значи, овога што сам запазила, што је имао истетовирано «СМРТ»; значи то је нешто упадљиво мени било и који је био као Циганин, попут Цигана, Рома, који је баздио по алкохолу, који му је шприца испадала из цепа, значи такве особе памтим..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се задржимо даље, значи сада Вас воде у неки воћњак на рад. Колико Ви то дуго радите тамо?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, доста дуго смо радили, значи од ујутру, од 7 сати од 3 сата смо били у атару, браће винограда, браће јабука, али то је било не само задружно, то је било и од мештана Ловаса који су или убијени или чак и неки који су били живи, сами су своје морали брати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И кукуруза и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви одлазите до тог места где радите?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Јоја Туркаљ и Пољак Ивица су добивали, овај, трактор и приколицу где ми станемо у приколицу и он нас одвезе, а и он је радио са нама. И онда нас обилазе, увек је неко од резервиста био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то било свакодневно тих дана?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почев од тог првог дана?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, па не одмах од првога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је први дан био када сте ишли на рад?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, након тога не знам точно рећи, можда неких, можда неких осам дана у врх главе, можда неких осам, десет, дана, не одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете, након осам до десет дана, да ли то мислите?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Присилни рад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, од ког периода кажете након осам до десет дана?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, рецимо то је било негде крајем десетог да смо почели и ја сам била скроз до краја једанаестог месеца, што се тиче посла, рада. Када је било минско поље, онда нисмо ишли радити, онда нисмо ишли радити. Сутрадан смо ишли, али тај дан нисмо ишли. Значи, све што се догађало, када се некога малтретирало, одводило људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само мало да се вратимо, кажете, ове пропуснице ту доле у потпису је био Клисурећ тај Саво. Ви сте истражном судији причали да је доле у потпису био Љубан Деветак?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Могуће да је било и његово, јер мени је жао што ја нисам пропусницу донела, ја је имам, ја имам пропусницу. Значи, пропуснице постоје. Љубан је био командир села, Љубану се за све обраћало и ја када сам излазила ван, ишла сам тражити да ми да новац, јер ми је дао неке бонове био. Тражила сам новац да ми да за своју земљу, значи коју сам ја имала код мојих родитеља, јер су овршили сунцокрет, да ми да новац да могу изаћи. И тада сам га и затекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате да је Љубан био командир села?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Зато што су сви говорили да је он командир, значи и ови који су му били десна рука, Ђура Продановић, Милан Радојчић, сви су рекли, како буде командир рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли сте Ви тих дана, значи, почев од 10.-ог па надаље, виђали Љубана?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га виђали?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У задрузи, у Месној заједници. Виђала сам га, био је, био је у овој, у задрузи, то је била пре до трговине, значи ту где је мој отац имао месницу, само са преке стране, ту сам га виђала, јер, овај, јер смо знали, жене, ако не идемо ујутру одмах у поље, онда смо једно време морали чистити школу. Ту је била војска, па је то све било оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само ми се задржите на овим питањима.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Тако да сам га и ту виђала, значи свагде, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи виђали сте га?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај човек био у цивилу, у униформи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то била његова униформа?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Био је и у овој војничкој и у маскирној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ту негде око задруге га виђате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели некада да сте били у контакту са њим, неком разговору?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми то.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ујак мој Мађаревић Марин је био претучен, избоден ножевима, а мислим да по причи, да су они били колеге где је он, прво га је видео да је тамо, он му је дозволио да га избоду, знам да га је Петроније, звани тај Петроније да је боо ујака, где је дошао Љубан и затекао га таквог искрвареног и ми смо мислили да ће он умрети, где је наредио да се одведе у кућу код његове пунице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када се то дешава?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И онда сам ишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сада што причате да Вам је Ваш ујак Марин?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је негде око минског поља, значи, да ли је то било мало пре минског поља дан, два или иза, углавном око минског поља. Не могу баратати толико датумима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, ујак Вам је избоден ножем?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то ујак избоден ножем?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У бутинама у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У задрузи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, ту ми је и стриц избоден.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви разговарате са?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И онда су га однели, Љубан је наредио да се пренесе код њега кући и био је Слободан Качар доктор, он га је био прегледати. С обзиром да сам ја била, значи и тај доктор Качар, јер је са мојим оцем био јако добар иако је био млађи човек, али је код нас пуно пута био кући и дошао ми је рећи. Док сам била у тој задрузи, где смо то чистили школу од војске, дошао ми је само рећи, «ујак ти је рањен и лежи код Љубана Деветака код његове пунице у кући»: Ја сам тада била отишла и рекла сам му ујни мојој, ујаковој жени. Она је отишла тамо и

тако да је она прва га видела. Онда је после, овај, сам ишла ја сама и једном сам одвела мајку, тако да ујак мој је био код њега, имао је собу своју, сам и два стражара су била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, рекосте малопре имали сте неки контакт са Љубаном Деветаком тада. Да ли сте нешто разговарали са њим?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, рекао ми је да је спасио ми ујака, само ми је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што Вам је ујак лежао у тој кући где је, овај, где је, разумела сам, ташта Љубана Деветака?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је ту он лежао, зашто није лежао код своје куће?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Зато што у његовој кући није био сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Љубан Деветак му је спасио ипак живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, тих дана, кажете, Љубан Деветак командир села и рекли сте нешто, десна рука му је био?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Милан Радојчић и Ђура Продановић, јер они су увек били заједно, значи у свим тим сусретима када сам ишла, значи, по пропусницу или сам ишла до трговине по крух, сусретала сам их заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте виђали нека униформисана лица са њима или тако нешто?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Једном је био, са Љубаном је био Станимировић Војислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали неке, неку војску по том месту, Ловас?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не. Било је непознатих мени људи, који су били у тим маскирним униформама, али ја не знам ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали нека лица, неке добровољце?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то виђали те људе?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: По целом селу који су залазили нам у куће, нама се у кућу исто била уселила војска, али није то била војска права регуларна војска. Иначе, били су неки су носили са белим марамчетом, неки су били са црвеним, у фесовима, овоме, ономе, значи било је њих више врста, «Бели орлови», не знам ни ја. Било их је пред сам пад Вуковара, тада је било да се није могло проћи. Били су у кући, значи код мога брата су били у кући. Само су једно поподне дошли, . знам да сам ја дошла са посла, са тог присилног рада и тамо сам затекла ујну моју и

мајку где су биле преплашене. Питала сам, шта се догађа, кажу, уселили су се у кућу код брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, кажете, тај присилни рад и те пропуснице, то почиње од, када сте рекли, који период то почиње?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Од мислите сати? Од 7 до 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него у ком периоду, значи не од првог дана?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, па кажем тамо након неких осам дана, отприлике, можда је то и више, углавном, прије је почео присилни рад него што је било минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога, тих дана, тих дана, значи, кажете, тог дана када је био напад, десило се то са Вашим оцем, па наредни дан, па два дана после тога, да ли сте ишли по те пропуснице?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А због чега сте ишли тих дана по пропуснице?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Зато што сам морала, што ми је било наређено, већ сам Вам рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за шта Вам те пропуснице требају тих дана када немате ту радну обавезу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Зато што нисам могла изаћи нигде, значи нисам смела прећи ни преко цесте, јер су долазили у кућу, тражили документа, а ја нисам имала документа. Морала сам имати пропусницу. Значи, она нија била служила само у сврху да идем на присилни рад или да се крећем по селу, него када је неко од њих дошао у кућу, испитивање, претрес, ово, оно, тражили су докуменат. Ја сам морала имати пропусницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте неку ситуацију да сте негде у дворишту тог Ђуке Филића, да сте видели неке, неке, нека тела?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се ту дешава пре тога? Да ли сте Ви видели те људе који су ушли у то двориште или не?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, нисам видела ко је ушао, само је била велика пуцњава, велика пуцњава и овај, када сам била, када је то стало, ја сам изашла и видела сам, онда сам видела где је, овај, Слободан Зораја и још један непознати. Иза тога када сам пролазила, онда сам видела да су они лежали, још су крварили, значи то је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у којој се то улици дешава, то што причате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је Шљивовац, то је исто улица Владимира Назора, али Шљивовац, јер има још једно брдо Владимира Назора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у којој улици живе ова два лица која помињете, тај Мато Кесер и тај Ђука Филић?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Они су у овој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Ђука Пољак како сте рекли?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, Стјепана Радића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у истој улици где су и Ваши родитељи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, иначе смо били јако добри. И Мато је чак био, његова мајка је била православка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте описивали ову ситуацију у истрази, такође сте помињали ту да сте поред Зораје видели Крњајића. Данас га не спомињете?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не знам, можда сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то временом заборавили?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Зораја, значи Слободан Зораја сигурно, то стоји и још је један био непознат. Нисам га видела ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте истражном судији да би из тог дворишта била јако велика пуцњава, излази Зораја и Крњајић и када су они отишли, да ли то нисте сигурни за Крњајића да сте га видели?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада видели?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: За Слободана да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а овај догађај о коме, ово везано за ову ситуацију, значи у том Шљивовцу видите то тело Мате Кесера и тог Ђуке Пољак, када се то дешава, који је то дан, ако можете да се сетите?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је било други дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други дан, значи одмах сутрадан, данас је напад, сутра је ова ситуација?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Помињали сте још једну ситуацију да сте неке Лукетиће, односно Анту Лукетића негде видели. Реците ми, који је то дан био када сте тог Анту Лукетића видели и са њим разговарали?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: А, то је, не знам Вам рећи, не могу баратати са датумима, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не конкретно датум.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Али, то је рецимо, било пре минског поља, пре минског поља. Ето то Вам само могу рећи са сигурношћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре оног страдања?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Пред минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред минско поље?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да. Не могу више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта конкретно Вама тај Ваш, кажете и познаник Вашег мужа, Антон Лукетић, шта он Вама ту саопштава? Ви кажете, где Ви то, уствари, улазите?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У двориште Месне заједнице. Значи, они су како је овако амфор, они су стајали као сада иза мене, један иза другога. Прво је био им отац, па Ђука и Анте задњи стајао, а ја сам одмах ту иза Анте, овако морала ићи степеницама до Клисуреића по пропусницу, а они су ту уз жицу стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уза жицу њих тројица?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо, иза жице?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Испред жице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред жице? И шта Вама Анто ту каже, где му се то десило, шта је то, кажете?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нисмо ми могли пуно причати. Он ми је само рекао да га је Мићо Девчић прво довукао код себе да га као склони у подрум, да би касније послао људе по њега и одвео да му се ово деси што му се десило. Нисмо могли ту пуно разговарати, зато што су већ значи тај који је био истетовиран, што је имао тетоважу на прсима, он је дошао, ударио је кундаком прво овога старога, јер се и он окренуо, где је он пао и наређено је било и мени да станем иза њих. Нисмо ми ту могли пуно причати. Само сам видела да, поготово Анте значи, базирала сам се стриктно на њега, јер ми је то пало у очи, када сам, крај њега стајала, где је крварио, значи од горе је био избоден, виделе су се ране, убоди, где му се крв слевала и поток крви испод њега био. И он је једва стајао на ногама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте видели овог његовог оца и брата како су они изгледали?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Исто, исто јадно, али то је брзина, то је све, не можеш једноставно са, нисам толико се, кажем, према њима, јер прво што ми се Анте обратио, окренуо и то је било кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте истражном судији у овом записнику, на 5. страни «да је Љубана Деветака оптуживао за то, да је издана наредба»:

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, то је, да, то је Ђура Продановић када је ушао унутра, значи отворио врата од собе где је био Љубан Деветак и Милан Радојчић и питао је, «Љубане, где си, где се дало побити Лукетиће, ту је од Тотеке жена, јел у капелици»: Значи, чула сам «капелица» и врата је, Сава Клисуреић се дигнуо већ када је чуо да овај њега испитује, он је већ устајао, само у томе затварању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте само мало овде. Рекли сте да сте у разговору са Антоном Лукетићем чули да је Љубан издао наредбу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сада причате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Љубан Деветак, значи, био је доведен код Миће Девчића у подрум и из подрума од Миће Девчића су дошли и одвели га, одвели га, где је он већ био са, сусрео оца и брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где код Миће Девчића у подрум, какав?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кући?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Даље су одведени у задругу. У задрузи су претучени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вама Антон каже да је Љубан Деветак издао наредбу? Испричајте ми тај разговор уосталом, шта је он то Вама сопштио, где Ви то стојите, да ли сте пришли ту близу њега?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, једно уз друго смо стајали, једно уз друго смо стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте, препричајте ми, ако се можете сетити, шта је он Вама конкретно ту рекао?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Када сам се, кажем Вам, на самој капији је стајао Марко Јапунца и ја сам прошла унутра. Он мени није рекао да ја не смем ући унутра. Ја улазим унутра. Ја нисам одмах гледала, јер тамо је сваки дан неко био доведен, било је, један део је био жицом ограђен, значи у томе је увек некога било, али ниси смео свима ни прилазити, нити разговарати, нити гледати. Када сам ушла у то двориште, ја сам видела где стоје тројица и попела сам се горе, пробала сам за браву. Како сам ја ту за браву, оно да гурнем, видим да не могу, да је закључано. У томе моменту је само Анте овако направио према мени и док сам га ја оно спазила, препознала, нормално, ја кажем, «јао Анте, шта се догодило?» и он је јако плакао, њему су сузе текле и од бола и од свега. И онда ми је рекао то што сам Вам сада рекла. Значи, «Мића Девчић, мој кум», тако је рекао, «прво ме је сакрио у подрум, да би послао људе по мене и наредба»; рекао ми је да је наредба од Љубана Деветака. И у томе је, значи, долази тај истетовирани где су они фактички људи још добили батина ради мене, што су са мном причали. И ту нема, значи, пред Богом се заклињем ово све што Вам говорим, јер то ми је толико било страшно, када сам видела да тако неко може бити избоден ножем, а после тога када смо чистили и то, ту задругу где су их мучили, поток крви, то је ужас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте Ви том приликом, помињете неког Љубу да је био ту?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, Љубо је, знам само да му је име Љубо и да је из Панчева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он ту ради?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за Вас непознат човек?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Он је, ја сам њега сусретала, ишла сам једном и на разговор код њега и код њега и код Милана Радојчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте ми ту ситуацију, када сте ишли на разговор код њега и код Милана.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, исто ме је Милан Радојчић позвао, мене и Марију Бадањак и били смо дошли тамо, а шта су он и Марија разговарали, не знам, углавном је мени било речено да као, питали су ме, «тражиш своје документе». Рекох, «да», јер сада се враћам на онај ауто, да су остала у ауто, знам ко је одвезао ауто и од те особе сам и тражила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се обавља тај разговор, кажете?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У задрузи горе на кату, у новој задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У новој задрузи на кату?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, значи прекопута полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекопута полиције?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Прекопута полиције, да. Ту је био Милан Радојчић и био је тај Љубо из Панчева и био је «Кинез», Брајковић, мислим, не знам како му је име, «Кинез» смо га звали. Он је седео са тим Љубом из Панчева у једној од, значи, канцеларија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете прекопута полиције и шта то, то није она задруга где је механичка радиона?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него нека зграда?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је друго, где је управа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управа задруге?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на спрату нека канцеларија, да ли је тако?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, то су биле канцеларије пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А којим поводом Ви ту долазите на тај разговор?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ради докумената.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ради докумената?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ради докумената где ми је речено да ће ми направити путовницу, да не излазим с никим, да ће ми они направити документе, значи путовницу, пасош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, ту седи Милан Радојчић у тој канцеларији и ко је још био?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Милан је био Радојчић у својој канцеларији сам, а у овој другој је био тај Љубо из Панчева и Брајковић са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто Ви ту долазите по документа, ко Вас је ту упутио?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нисам ја ту дошла по документе, него сам добила позив преко, значи Томислава Шелебаја да се морам њима јавити. Нисам отишла самоиницијативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се јавите, за шта?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: На разговор, ту је било постављање питања, да ли сам сазнала где ми се супруг налази, документи, јесам добила документе, кажем, с обзиром да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким то обављате разговор?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Са једним и са другим, и са Радојчићем и са овим из Панчева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас прво прима?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Радојчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада били сами са њим у канцеларији или је био још ко?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците, мало ми испричајте тај разговор са њим, шта он Вама, шта Вам поставља питања?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, ништа, мислим, ништа није било значајно, више је овако било, не бих о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не бих о томе, наш разговор који смо водили не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ако је приватан разговор.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Приватан разговор је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците, шта после одлазите код овог Љубе из Панчева?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ради докумената, јер ми је он рекао да ће ми он направити путовницу, да не тражим више уопште ту своју путовницу, значи пасош. «Немој више тражити, ја ћу ти направити». Мислим, искрено речено, тај састанак када смо ја и Марија ишле кући, нисмо знали због чега смо позване.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се дешава ово што Ви причате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Крајем једанаестог месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крајем једанаестог месеца? Добро. реците ми даље у вези ових дешавања, помињали сте истражном судији Вашег стрица, Ивицу Ђаковића.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он, поменули сте ту да је он, и он је преминуо, умро, када је он умро? Не морате тачно датум, него с обзиром да сте.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не знам Вам рећи датум, мислим да је негде 1993., 1994., 1995.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, везано за Вашег стрица, да ли можете да испричате то. Помињали сте истражном судији нешто шта се ту дешавало и њега неко тамо.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Оптуживао је Петронија и Крњајића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам то, то данас нисте причали.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, да су га изболи ножевима. Ја га јесам видела, он је био дошао код тетака, потражио ме и рекао ми је да, овај, као да сам пуно причала, да сам рекла то да су оца убили, да је он добио батине ради њега и питала сам га, ко је то, каже он, «не смем ти све ни рећи»; али, кажем, рекао је да је, показао ми је да је био избоден и од тих последица је и умро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли каже, где је он то био избоден?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: По бутинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим где по телу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У задрузи, у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је испричао тај догађај, којим поводом је он био тамо у задрузи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Као и сви остали који су били, значи, била је обавест да се сви мушакрци од 18 до, не знам сада тачно, мислим да је 60 година, да се морају јавити. Мислим да је то било већ то вече, значи када је добовано, негде од 5 сати, да су били, да је био Никола Бадањак са њиме, да је био, овај, Солаковић Дарко, Љубо Солаковић, Ивица Мујић, Стипа Пеулић и мислим оно, набрајао ми је ко је све био .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате набрајати.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И да је био Љубан Деветак, да је био присутан исто, не цело време, али да је био присутан када су их тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекао да га је, шта, Петроније и?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Крњајић, њега је спомињао, Петронија и Крњајића. Онда га је Петроније боо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ножем?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када Ви први пут разговарате са Вашим стрцем после тог догађаја?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Након можда неких четири, пет дана, три, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тог дешавања?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, јер он, ја не могу, сада кажем, не могу точно рећи, углавном, ми смо се виђали после на томе раду присилноме, али нисмо могли контактирати, нисмо смели. Он чак није ни био са нама, код нас ноћио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели тог дана када се десио тај догађај, причали сте истражном судији, помињали да сте видели ту неке колоне да пролазе кроз место?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите нам то, где се Ви то налазите?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То исто када сам ишла, када сам вадила пропусницу, када су водили, после сам чула да су били на минском пољу, ишли су у колони један иза другог. Ту је био и напред овај «Бува» га зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: «Бува» га зову, јел он Тепавац, не знам, то сам већ заборавила. Ја тридесет година нисам у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите те људе и те колоне?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам, како сте Ви то видели, где сте Ви стајали, куда они иду?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Они су кренули доле према цести, а ја сам морала чекати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нама ништа не значи када кажете, доле према цести. Мало нам приближите.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да они прођу. Како да Вам, цестом су ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, којом?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Значи, то је тај пут према минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којом цестом?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Главном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Ви стојите?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: А ја сам на главној цести исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Код школе стајала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, и?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И видела сам, кажем, познате људе, значи, ове, тако су ми сви били познати. Видела сам да су претучени, да их је било који су једва и ходали и било је свакаквих. И онда сам наилазила, значи када сам пролазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте видели тог што га знате са надимком «Бува»; где је он стајао?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: На почетку колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку колоне?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он сам био на почетку, па сви ови иза?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Било их је још, било их је још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку колоне?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Он је сам био на почетку колоне, али у пратњи је било још. Када сам дошла до тог места, ту где су били претучени, до задруге, на вратима је стајао Љубан Деветак и Станимировић Војислав, њих двојица су стајала и још је један био, знам да је био црн и имао је браду црну је испред њих стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, пре њиховог поласка, после, када то?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: После њиховог поласка, када су они већ кренули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ту ситуацију, значи Ви стојите код школе, видите те, колико то људи видите, да ли видите Ваше мештане, где су Ваши мештани?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Мислите сем ових што су их водили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, опишите ми ту ситуацију. Ви стојите значи испред школе, видите неке колоне. На челу колоне «Бува». Да ли видите Ви ту неке Ваше мештане, да ли видите неку војску, да ли видите нешто, испричајте нам?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам то што сте видели.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Они су се нормално шетали, неко је ишао овамо, неко је ишао онамо, то је било убрзано, нека журба је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко се шетао?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И мештани, значи, који су били, Срби домаћи, ето. У полицију су једне доводили. Срела сам да су, само мало да се сетим презимена, ове, од Павише, звали смо га Павиша, Блаж и његову жену су доводили у полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте ми, ја Вас враћам на ову ситуацију испред школе.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, то је испред школе, значи то је у томе када ја сусрећем да они иду доле. Ови једне воде у полицију, једни иду са аутима, онда према кући сусрећемо ово што сам Вам рекла, значи то је све ту, то је ужи круг, то је кратак размак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите те Ваше мештане који су вођени тамо према тој локацији ту?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештане Хрвате, да ли видите?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Видим их, али не пуно, слабо их је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, да ли је то био неко распоред или је то била нека гунгула, гужва?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У кући код деда Андрије Балића Шукиног, ту је била кухиња, значи ту сам сусрела Мару Пејић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам за конкретне ситуације.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, то Вам говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, догађај испред школе, Ви кажете стојите испред школе, видите то, ја Вас питам, да ли видите мештане, Ваше Хрвате, да ли видите мештане Србе, да ли видите неку војску и све то?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја Вам сада говорим, значи ту нема пуно стајања, ту можеш на трен стати, нема стајања, идеш даље. Ја пролазим, идем према кући и сада ме питате да ли сам видела неког од мештана. Ја Вам говорим да. Значи, Ви кажете, не тиче Вас се ово за кухињу. Мара Пејић која је радила у кухињи је изашла ван и видела је она где их одводе, али сви они који су Хрвати, када су видели шта се догађа, људи су се склањали и они који би кренули даље, они су се склонили у куће. Да ли је то њихова кућа, да ли је нека напуштена кућа, да ли је било која зграда, људи су се склањали, јер сви који смо видели, значи који се затекнемо, њега мрак поједе када дође вече. О томе Вам говорим. Значи, нема људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могу да разумем да сте Ви ту само на трен били и да више нисте даље гледали или шта?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја сам морала гледати, када сам морала ићи према кући, ја нисам имала куда, нисам имала избора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, конкретно питање, у ком складу, распореду иду ти људи? Да ли су то били распоређени свуда према улици или како?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Према другој улици не знам, али сам центар, сам центар, жариште центра, значи око задруге, око полиције, око школе, то се ту догађало. Они крећу према доле, овамо ови стоје код задруге на вратима, то је све један круг, значи то је у кругу као ова просторија, где ја пролазим покрај њих и сусрећем и видим. И видиш који људи беже, ко је налетео да види, се склања да не види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите ту неку војску?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ту је војске јако мало, значи праве војске, регуларне војске, јако мало. У то време војска није ни била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на униформисана лица, тада, том приликом испред школе ту? Када кажем, војску и униформисана лица, мислим на све који носе оружје и униформу.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Виђала сам, нормално да сам их виђала, али кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, том приликом када стојите Ви испред школе и видите ту ситуацију?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Поставите ми конкретно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас конкретно питам, рецимо, кажете, били сте испред школе када ове колоне полазе и када, тога дана кажете, десио се овај догађај везано за страдања на тој детелини. Ја Вас конкретно питам за ту ситуацију. Ви кажете, стојите код школе. Мене занима, шта сте Ви том приликом видели?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Видела сам где су их одводили, значи где су људи били рањени, где су једва стајали на ногама. Рецимо, Дарко Солаковић је био претучен, где је био овај, стриц мој, он је исто био у тој колони, али ти не смеш гледати директно у њих све. То је све било у пролазу. Застанеш на секунду, две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, сем тог сусрета са оптуженим Љубаном Деветаком, за те дане, да ли сте имали још некада да сте га нешто видели?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, виђала сам га стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где га Ви то виђате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Задруга, Месна заједница и по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милана Радојчића?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте њега то виђали?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Исто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овој згради полиције, сем што сте тада једном били код Девчића и разговарали са њим, да ли сте још некада били неким поводом?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Била сам пред тај излазак, када ћу изаћи, то када је рекао да ће ме извући. Била сам када ми је отац убијен и била сам после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када код Милана Девчића одлазите у канцеларију, да ли виђате ту још неке Ваше мештане?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кога?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Био је Мато Батаковић, био је Павиша Блажин, био је Ђука Радочај, Чутура Марко је био његов брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ти људи раде, ови које сте сада спомињали?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нису ни они знали зашто су позвани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто су по неком позиву ту дошли?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Исто по позиву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли виђате ту нека униформисана лица у тој згради?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ту су претежно били домаћи Срби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте ову ситуацију за тог Андру Девчића.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када се то дешава, да ли знате, оријентишите се на онај дан када је био напад?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Иза тога, прошло је, није било одмах, то знам сигурно да није било одмах, после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неку оријентацију у односу на дан када се десио тај догађај на минском пољу, пре тога, после тога?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Пре тога, мислим да је пре тога, мислим да је пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите, задржите нам се мало на тој ситуацији са тим Андром Девчићем. Где Ви то стојите?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја нисам стајала, ја Вам поново говорим. Ја нисам стајала, значи, полиција, Месна заједница, само од полиције до Месне заједнице дели једна кућа, једна кућа. Ја излазим ван, значи, сусрет, када сам била са Ђуком, значи то је било пре минскога поља, када сам излазила ван и идем својој кући, ту сам срела, угледала већ пред самом полицијом где су га довели и где су га тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га то туче, кажете?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Мићо Девчић га је тукао и Зораја Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, испред зграде?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Испред зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте спомињали да је тада био и Жељко Крњајић?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Био је и Жељко Крњајић, био је и «Кинез», што смо га звали, било је њих више, али ова двојица су га тукла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је то, да ли сте видели, ко га је ударао, на који начин?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Мића Девчић га је ударао кундаком, а овај га је ударао Слободан ногама. Викали су му, «Шири ноге», а он је викао да не може раширити ноге, да га ноге боле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта у тој ситуацији ради Крњајић?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Исто, сви су они њега ударали, док човек није пао доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени Жељко Крњајић се брани да он после 11. октобра није био у месту Ловас.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је био повређен, рањен у Товарнику.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Сам себе је ранио, то да, зато што је пио и дрогирао се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приложио је суду неку медицинску документацију.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је био раљен.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ко је пљачкао по кућама, ко је носио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам везано за овај период, с обзиром да он.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Није истина, ја поново то негирам и кажем да јесте био у Ловасу, јесте сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немам више питања. Изволите. Чланови већа да ли имају питања? Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто је суд, председник већа детаљно на све релевантне околности по мом мишљењу саслушала сведока, ја у овом тренутку немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тог дана, 10. октобра, да ли је чула артиљеријску паљбу, гранатирање? А рекла је, добро, добро, извињавам се. Да ли зна да ли је било и колико је било затвора у Ловасу у том октобру месецу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Затвора?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, знам само да је било премлаћивања,

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су негде људи затварани?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нормално да су били затворени, када су били премлаћивани.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја питам само, немојте се љутити, питам где је.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не љутим се, ја се испричавам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, реците да ли је било неких затвора, где је био?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У задрузи, ја само знам за то да је ту било.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала. Да ли је било истакнутих белих чаршафа на кућама?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На чијим кућама?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: На хрватским и беле траке око руку.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је некада чула да говори нешто, да се обраћа грађанима Ловаса Љубан Деветак?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је рекао?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Свако добовање које је овај Томислав Шелебај када је добовао, свако је било одмах да каже да је наредба од Љубана Деветака.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, али лично Љубан Деветак да је нешто говорио?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Њега нисам чула, не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Он особно не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је пре 10. октобра било оружаних формација хрватских у Ловасу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ја бих замолио паузу, па после паузе, ако може, десет, петнаест минута. И колега ме замолио, више због њега, јер имамо неке нове ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви уморни да прекинемо сада?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Може.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала, кафу да попијемо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 20 минута и биће настављен у 11 часова и 45 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уведите сведока. Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Госпођо Балић, Ви сте неколико пута .давали изјаве до сада о овом догађају, па Вас ја питам, да ли остајете при тим изјавама које сте дали до сада, посебно у истрази, са малим корекцијама данас?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У свему?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То мени скраћује много питања, хвала. Ја бих радо Вас питао, односно избегао бих нека питања о непријатним догађајима, Ви сте доживели непријатност тамо као и сви остали сведоци овде који су били, радије бих Вас питао о неким пријатним стварима и тим приватним разговорима, али судија неће дозволити, ја нећу ни питати. Нећу та питања да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда питања, пошто, да не комуницирате Ви овако директно са сведоком.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рекли сте да сте имали један затворен, приватан, пријатан разговор са овде једним окривљеним, а спомињали сте и Љубу из Панчева. Да ли сте са њим имали било какав разговор у четири ока тада, касније, пре тога, после тога?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не? Хвала. Суд Вас је доста питао, разјаснио неке ствари и тако даље, међутим, мени две ствари су остале нејасне после Вашег исказа, пошто нећу имати прилике, ја молим за дозволу суда да питам следеће: у истрази на записнику од 16.07.2007. године Ви сте на страни 13. на подсећање од стране одбране, да сте на главном претресу 17.12.2003. године спомињали, то је у Вуковару, у К-25/00, спомињали неки калашњиков који је пронађен код Вашег покојног оца, а тада у истрази то нисте поменули. Данас такође нисте поменули, па Вас ја питам, да просто разјаснимо, да ли је био у рукама неки калашњиков Вашег оца, тада када је настрадао, како је настрадао, како сте данас описали или није и да ли је уопште пронађен тада и од кога? Ако можете да се сетите, ако не, не морате да одговорите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Морам одговорити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, везано је за овај догађај који сте описивали.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Тачно је, да, да је нађен калашњиков.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али ја питам.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Али, значи, није био уз оца. Отац је био на послу, нађен је у кући.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сада, просто, просто се намеће следеће питање око тог тренутка. Када је калашњиков пронађен, пре него што је настрадао отац, у то време или после тога и од кога?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То не знам, то не знам да ли је пре или је после. Да ли је то сада битно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате се овако, преко суда питање, него само да ли је у том тренутку када су они били у дворишту, да ли је тада одузет калашњиков или су накнадно долазили и вршили неке претресе?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Они јесу пронашли, пронашли јесу, тако су рекли да су пронашли, а да ли је то било пре или после, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И још једну ствар бих да разјасним. Овде је саслушано до сада, што у истрази, што на главном претресу, преко педесетак сведока. Нико сем Вас, а и данас сте то поновили, није споменуо Војислава Станимировића. Ви сте данас, а и у истрази споменули врло јасно и децисно да сте га видели.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У кругу задруге непосредно пре изласка ових јадника и минског поља, ако сам добро ја разумео.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сада Вас ја питам. Да ли Ви знате у то време, ко је Војислав Станимировић, знате ли данас ко је тај човек?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нормално да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, реците.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јер, Војислав Станимировић је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У то време?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, Војислав Станимировић је био кућни пријатељ, значи 1991. године негде крајем једанаестог месеца, када сам ја дошла у амбуланту јер смо били добри са Слободаном Качаром, доктором, ме је замолио и рекао ми је да ће ми помоћи при изласку, јер је знао да ме Грковић Душан тражи, да ме одведе, с обзиром да знам да ми је он оца убио, сам дошла код доктора Качара да ми да дознаке, да не идем више на тај присилни рад, да могу изаћи, јер су ми Милан Радојчић и Ђура Продановић рекли да ће ме извући из Ловаса, што су то и учинили. Значи, када сам дошла у амбуланту у Ловас код Качара, тада је ушао Станимировић, значи после онога када сам га видела, ушао је Станимировић и ја сам њему обратила се и рекла му, «Војо, драго ми је што те видим».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај човек, само кратко?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Доктор психијатар.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештанин Ловаса?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Мештанин Товарника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Товарника, добро, само кратко.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је он вршио неку функцију у то време, па се ту нашао, шта је био у униформи, био је у белом мантилу, мислим, на то сам мислио, својство онда, а и данас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, он је био у маскирној униформи наоружан, значи имао је аутомат. Ја се баш не кужим пуно у оружје, знам да је имао две бомбе закачене, да је имао неки нож у чизми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Дошао је у пратњи са још двојицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: 1991. године у једанаестом месецу, пред крај једанаестог месеца, када сам ја требала изаћи, јер сам требала добити од доктора Качара дозволе, као да сам болесна, да не могу радити.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ја питам за онај тренутак када га је сведокиња први пут видела. Да ли је овако како га је описала таквог видела?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Таквог.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У задрузи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У маскирној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли зна данас шта је господин Велимировић, како се зове.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Станимировић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Станимировић?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: . Знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тамо, у том крају? Да ли је остао да живи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И какву функцију врши?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Он је добио имунитет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он сада?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Саборски заступник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли јој је познато да је једно време од тог догађаја након првих избора тамо делио власт са ХДЗ-ом у Вуковару? Ако мислите да је небитно, реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сведок има та сазнања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли зна, има сазнања?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То ме не занима, па нисам се ни распитивала.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сада, ја понављам, можда ме сведокиња није чула, како објашњава то да је једино она видела Станимировића тамо, а нико од других сведока, оваквог маркантног, обученог?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не верујем да сам само ја, има сигурно сведока, сигурно да има.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја Вам предочавам да ниједан од сведока то није рекао, зато Вас и питам.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Видећемо до краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У најави то да, ја говорим до сада, добро.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не бих знала ни ко је био, па не могу рећи онда.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али за њега сте сигурни, молим лепо.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Сигурна, сто-посто.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јер би га предложили за сведока зато, хоћемо да утврдимо, то је ствар одбране, дакле зато и хоћу. Не, не, говоримо о догађају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви уопште не морате да се обраћате осталим учесницима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Извините, извините, молим, молим, извините, извините. Данас сте рекли у једном тренутку на питање суда или сте сами то кренули да објашњавате, да сте ишли да купујете крух у продавницу.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А у истрази на страни 15. кажете, «нисте имали чак ни свијећу да купите, јер није било струје, а и Хрвати нису смјели доћи куповати», е сада.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је велика разлика.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је тачно?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Значи, ја јесам ишла, а друга је ствар да ли сам добила или не, јер за Хрвате није било, значи нити квасца да би могли месити крух, нити је било круха, иако се крух продавао у месници мога покојнога оца, иако су мештани значи домаћи, Марко пекар, пекли крух код Павлић Томислава, али за нас није било, исто као и у трговини да нисмо могли ништа купити, јер нам се није дозвољавало. Када дођеш у трговину да узмеш, каже ти да нема, а видиш да има.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ко је радио у тој трговини?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: У трговини где је била ова мешовита роба, значи свеће, петролеј, не знам ни ја, те ситнице, радила је Воркапић Даница и радила је Кукић Мирјана.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта су оне по народности?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Даница ваљда је Хрватица, а Мирјана је православка, али Мирјана ми је после и помогла, тек после, крадом давала.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте данас рекли, а и остали сведоци су то рекли ту, ту се слажете са осталима, да сте морали да носите бели, онај, ознаку неку око руке, али да сте Ви то одбили пркосно и тако даље, да нисте Ви носили, али да су сви Хрвати носили.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу Вам прочитати ове људе да ми кажете, шта је за њих заједничко, врло брзо ћу, Римар Мирослав, Кесер Ђука, Ђаковић Марија, Пемпер Мирко, Балић Љубица, Брајковић Фрањо, Жадањ Фрањо, Кесер Мирко, Сомборац Владо, Митровић Антон, Палијан Јосип, Кувевцић Јосип, Рудић Златица, Балић Јозефина, Жозефина, Ловрић Катица, шта је за њих заједничко?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Шта је за њих заједничко? Ту бих издвојила Сомборац.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, ја питам, шта је заједничко?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да су били у униформи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сви, и ове жене?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не жене, изузев Кувевцић Јосипа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Бићу конкретан, да ли су то Хрвати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, прво да одговори сведок.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да убрзамо, да не бих ја одузимао време.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Хрвати су, али је разлика између њих.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Између кога је разлика?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Између Сомборца, морали би ми то још поновити која су.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево, Римар, Кесер, Ђаковић, Балић, Брајковић, Кесер, Сомборац.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Марија је радила присилно у задрузи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је заједничко, да су Хрвати, да ли је тако?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Хрвати су, да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли су они носили беле траке?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не знам. Марија знам да јесте. Владо Сомборац није.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ових осталих шеснаест?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, оно што не знате, немојте, питам.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, ја одговарам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само оно што знате, госпођо. Дакле, не знате да ли су они носили. А да ли знате, где су радили?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Марија је била тајница код Љубана Деветака.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ови остали?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И није уопште долазила кући. Владо Сомборац он је био доста близак са Љубаном Деветаком и то знам да сам приликом тог, када је ујак био код њега у кући, да сам ишла код Анке Сомборац.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Питам, да ли знате где су радили и ништа више.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па сам их видела за столом заједно, значи да су у добрим односима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните ми, какав је то био третман да једни Хрвати носе униформе, ови једни не знам беле траке.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Трећи радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега је то тако?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То би морали питати Љубана Деветака, он је био значи командир села, зашто је било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то тако нешто распоредио? Мислите да је он то нешто класификовао људе Хрвате, једне овако?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Чујте, једном згодом када су били, значи када је војска била из Бачке, та која је дошла, да ли је точно из Бачке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је каснији период, ево концентришимо се.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Само мало ако могу, дозволите ми, молим Вас, значи сами су рекли, мени не пише на челу шта сам ја по националности, да ли сам ја Хрватица или Српкиња. Значи, домаћи су били ти Срби који су рекли, овај је Хрват, са њим ћемо то направити, са овим ћемо ово. Значи, мештани Ловаса су то диригирани па би њих требали питати због чега је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме су то они рекли, овај је Хрват, овај је Србин, коме?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, онај ко је дошао извана, нису знали ко је Паво Ђаковић, ко је Палић Дарко, ко је Балић Лука, они нису знали ни ко су они, ни шта су по националности, значи неко од домаћих је рекао, тога ћемо убити за ово или оно, нашли су разлог.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ја нисам разумео овај одговор, али то сте Ви питали. На моје питање, шта је заједничко, ја настављам, за ова лица, још једним потпитањем, да ли су сва лица ова која сам прочитао, мештани и да ли су радили у задрузи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Мештани и радили у задрузи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Мештани јесу. Да ли су сви радили у задрузи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не знате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, добро. Не знате ни да ли су носили траке сви? Не знате, ако не знате, молим.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не знам. За Марију знам да је, Јосипа знам Кувездића, значи тамо смо у близини па знам, а за Владу Сомборца, њега нисам видела са белом траком.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Данас сте објашњавали на питање суда, такође, али мени је остало нејасно како сте одговорили, да сте ишли на принудни дан. А да сте, такође, свако јутро ишли између 8 и 8,30 по дозволу. Око дозволе сте то разјаснили са судом, ја нећу да Вас питам, мада сте обећали прошли пут да ћете донети примерак. Нисте донели данас, донели један примерак те дозволе?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да ми је напоменуто, сигурно бих донела.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У истрази сте то обећали, али није важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете суду да доставите те пропуснице?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е, да, да, браво, тако је.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Може.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да се разбију те дилеме ко је потписао и тако даље. Дакле, објаснили сте, идете на принудни рад и идете и по овај пропусницу. Да ли Вам те пропуснице требају за 'принудни рад или не'?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, онај ко није имао пропусницу, није ишао на принудни рад?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја сам рекла поново, нисте Ви слушали мене.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Извините, извините.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Значи, ја сам једина која сам била из другог села, без обзира што сам рођена у Ловасу, једина била без докумената и где ми је требала пропусница, а и ту пропусницу сам вадила, а одвозио ме је на посао од Миће Девчића његов шогор Слободан.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не знам да ли је то одговор на ово што сам ја питао, али добро, Ви сте одговорилили.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не знам, Ви слободно питајте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нећу у том правцу да питам. Ево завршавам. Ви сте у истрази потанко објашњавали да Вам је неко причао зашто је добио батине, да су га питали да образложи назив ХДЗ-а, да је он рекао «Хрватска до Земуна».

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко Вам је то причао?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Сада сам, у томе то знам да је, овај, Цоњар рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Цоњар?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта Вам је рекао, да су га испитивали, тамо тукли?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Испитивали су га и тукли су га.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И он њима пркосио и објашњавао шта је ХДЗ?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И питали су га шта значи ХДЗ – «Хрватска до Земуна» и онда су га.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пустили?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, пустили га кући, убили га.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро и ево завршавам. А, да, имам питање, да не би оптужени се јављао. Да ли знате да нам кажете, споменули сте у истрази, а и данас, да Вам је тај млађи син ишао у вртић и то сте посебно нагласили и онда и сада, у српски вртић.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је постојао и хрватски вртић или само српски тамо?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је само био српски вртић, значи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да је старији ишао у школу и учио ћирилицу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је то озбиљан проблем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, који је то период када причате то, школа, вртић?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, то је почело већ негде почетком једанаестог месеца, значи негде крајем десетог, почетком једанаестог. Од Миће Девчића госпођа је Блаженка држала тај вртић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То сте објаснили.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Али само за хрватску децу, а у школу су кренула прва само хрватска деца, значи без ове остале деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко је организовао тај вртић и од када је почео да ради? Ко је финансирао, ко је хранио децу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не знате? А не знате када је почело, од првог дана?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не од првог дана?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, не први дан.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте Ви то доживели као шиканирање, то што Вам дете иде у вртић и иде у школу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Опасно шиканирање је било?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Опасно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да није било шиканирања, онда би сва деца заједно ишла, онда се не би раздвајала хрватска и српска деца.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није било српске деце, избегло се, али добро, небитно је сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате Ви да причате, поставите питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Извините судија, не, не, не.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Избегло од Хрвата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја :Вас молим да не коментаришете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Опростите молим Вас, то је јаче од мене, ја сам себи ћу изрећи опомену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може, ја Вас сто пута опомињем, да коментаре у питања не убацујете. Ја бих Вас до сада требала доста пута кажњавати због тих коментара, али ајде да не дужимо причу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Извините, хајдемо. Изјавили сте да сте примили неки новац и бонове за сунцокрет. Можете ли једном реченицом, од кога сте примили тај новац и бонове и за који сунцокрет и када је то било временски да нам кажете?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја нисам никакав новац примила.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рекли сте у истрази.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: А бонове, бонови су били понуђени, али са тим боновима ја нисам могла ништа направити, нисам ни узела.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хоћете да Вам цитирам у истрази шта сте рекли? Ја да се не задржавамо, то сте сигурно рекли, не бих ја записао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам ти радови плаћани?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ако ми дозволите, ако не, ја ћу да наставим, ако Ви мислите, запазили сте то у истрази, читали сте, видим да читате то боље него ми. Ево, на страни 9. овог записника у истрази, други пасус одозго – «зато што смо имали и на пропусницама, где је писало - командир села, сада не могу са тачно негде тај документ још увек имам. Једном сам ишла исто за новац се дијелио. Уствари, бонови су се дјелили за сунцокрет». То сте и данас поновили, па Вас ја питам.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја сам одговорила.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисам чуо.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, ја не бих више желела понављати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И то је одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Два пута сам поновила. Прво, да ли могу одговорити му? Значи, прво, нико те није ни питао да ли ти може скинути храну са земље и све то опљачкати, убирати, да би ти онда

понудио неке јадне бонове, за које ти не можеш ништа купити. Ја сам то одбила и нисам ништа узела. Сада поново дајем одговор.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево завршавам са овим питањем. Ви сте из Товарника дошли, живели сте у Товарнику, тамо сте удати, да ли је тако?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Вам је супруг био припадник неке војне формације у то време?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је небитно и не желим одговорити.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја мислим да је битно.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То нема везе са мном.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али имате право да не одговорите.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То нема везе са мном.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу Вас подсетити да је био официр «зенге», али, добро, то је Ваш проблем, не морате да одговорите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крстићу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, али не мора да одговори.

Опомиње се адвокат Крстић, да не убацује коментаре у своја питања и да не одговара сам на своја питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, ја немам одговор, зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било тих дана неких оружаних формација у селу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, не, јер да је било формација, сигурно се људи не би главом без обзира разбежали, не би толики број био убијен, а то су по кућама људи убијани.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли познајете мештанина Адама Рендулића?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је он био у то време, а шта је сада?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Сада је директор задруге.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А тада?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: А шта је био пре, не бих знала.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не знате?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Највероватније да је био и пре рата директор.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је он цењен у селу тамо као директор?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нормално да је цењен.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Реците ми, нисте ми завршили одговор на ово питање и завршавам, заиста завршавам, дефинитивно.

Ви сте имали тамо, живели од земље у Товарнику и тако даље. Да ли су тамо, да ли тамо када су наишли ови ослободиоци, како кажу за себе, а Ви кажете освајачи, јел, примили, да сте примали некакву накнаду за своје усеве у Товарнику?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисте?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не и нисам живела само од земље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али сте имали неке усеве?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је Ваш супруг примио?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немојте да се љутите, питам само.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја се не љутим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам Градимир Налић, бранилац Милана Радојчића. Госпођо Балић, желим на почетку да у своје име и у име Радојчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније, не чујем Вас.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Изјавим Вам саучешће на губитку који сте имали, Вашег оца и могу ли да Вас питам, да ли сте изгубили још некога у том времену од чланова породице и кога, ако можете да нам кажете?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, јесам, па изгубила сам стрица и оца, то су ми најближи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Да ли сте изгубили и таста можда, односно пунца?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, свекар, мислите на свекра?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Свекар, да, извините.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Свекар је 1993. године су нам рекли да је умро.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је вођен неки поступак због смрти Вашег свекра негде? Да ли сте Ви покретали некакав поступак?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нисмо, зато што је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам уопште о коме се то ради, спомињемо имена, презимена, да ли има то везе са овим поступком?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема онда не видим сврху.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То сведок ако оцени да нема, ја, ево ја.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ово је Товарник, а ово је Ловас.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ако није јасно шта бих ја желео да питам, ево ја могу и зашто то питам, могу да појасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомените име и презиме, јер Ви питате ту неки свекар, ови, они, поступак, да ли се односи на предмет оптужнице ја уопште не знам.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, не односи се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако се не односи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кога питате, мене или сведока, опростите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми име и презиме, за кога то питате?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја питам госпођу ко је све у њеној породици широј или ужој страдао за време ових сукоба?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Мој отац и стриц.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, питао сам госпођу, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то везано за Ловас, отац, стриц како се зове?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: За Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А стриц?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: За Ловас је отац и стриц.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ово друго, свекар и ови остали, нема везе са овим поступком?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па, има везе, судија, овај, ако дозволите, ја да објасним, ако дозволите да објасним оно што сте ме питали, зашто питам то, јер, рећи ћу Вам. Да ли је вођен поступак због смрти у Товарнику?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није никакав? Да ли сте водили лични поступак против Станимировића, било какав?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Што се тиче овога, не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А нечега другог?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Поводом чега, ако Вам није тешко, реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на таква питања.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Страдања у Товарнику, некога.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, овде се ради о Станимировићу, кога управо колега спомиње овде и који се овде спомиње на вратима тамо. Ја желим да сазнамо од сведока, како је прошла у том поступку и поводом чега је вођен тај поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијан је одговор на то питање.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да би могли да оценимо, приговарам већу, молим одлуку већа поводом овог Вашег одбијања, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево веће ће да одлучи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја питам с пуним разлогом, а не као колега који пита не зна зашто.

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ питање адвоката Градимира Налића.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала.

Јер се питање не односи на предмет оптужбе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ето, Ви да сте дозволили да она каже поводом чега је вођен поступак, можда би дошли до тога да видимо да се односи на предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви и даље хоћете са мном да се расправљате? Одлучило је веће.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, ја само објашњавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Реците ми, молим Вас, Ви сте давали изјаву 1993. године пред Жупанијским судом у Вуковару. Та изјава је на пола странице, отприлике и, 2003., пардон. Тада је Ваше сећање, чини нам се, било много слабије или су Вас мање питали.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Мање питали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Мање су Вас питали? Реците ми, молим Вас, када сте одлазили, данас сте рекли, код Милана Радојчића, када сте одлазили код тог Јелића, видели сте и Радојчића поред у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није сведок рекла никаквог Јелића, није спомињала.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја нисам спомињала Јелића, не знам уопште ко је Јелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле сада то.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То презиме не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је Љуба у питању? Помињали сте Љубу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињала је неког Љубу из Панчева, није рекла.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како изгледа тај Љуба из Панчева?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, госпођо, немојте се директно обраћати сведоку, него преко председника већа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Можемо да питамо, госпођо судија, како изгледа тај Љуба?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Био је висок, средњих година, згодан човек.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте сигурни да је из Панчева?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Он је рекао да је из Панчева, ја не могу знати, ја нисам тражила од њега особну карту да видим одакле је он.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала Вам, не питам нешто, не тврдим ја да Ви можете то да проверите. Реците ми, молим Вас, овај, када се то дешавало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било, суд је питао, одговорила је сведок. Не морате да одговарате на оно што сте већ одговарали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли се то дешавало у једанаестом месецу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорено на то питање.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, ја не могу да пратим све, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што Ви не пратите претрес, то је Ваш проблем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја не пратим предмет? Па, ја не могу да пратим све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пратите претрес, понављате питања, која се.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Госпођо судија, ја када бих добијао транскрипте у којима све пише што је изговорено овде, ја бих пратио предмет, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је данас било на претресу, сведок је одговорила.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли могу Вас да питам шта је одговорила, пошто Ви пратите, будите добри, упутите ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сада треба да Вам препричавам шта се дешавлао на претресу, ја то нисам дужна као председник већа да радим. Дужни сте Ви да пратите претрес.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, могу ли да поновим питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете, зато што је сведок одговорила на питање. Читаћете у транскрипту када Вам буду достављени.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, молим Вас, овај, када сте дошли том приликом и видели Љубу и тог Радојчића, да ли је Милан Радојчић на било који начин био према Вама осоран, груб или на било који начин изрекао било какве претње?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте раније говорили да Вам је Милан Радојчић на неки начин спасао живот. Можете ли нам рећи, на који начин?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Дао ми је превоз аутобуса који је возио децу за Шид. Али не само овај Милан, него и Ђура Продановић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Значи, у једном је помогао, а у другом, могао је спасити нешто друго и направити, али очито није хтео па се хтио на неки начин искупити са овим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а реците, ми, молим Вас.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Опростите, могу само ево сада када је већ одвјетник од Радојчића. Волела бих када би Милан могао рећи од кога ме је спасио. Ево, то би ме занимало да потврди и да каже, од кога је он мене спасио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците нам Ви, госпођо, ако то није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви сазнања, од кога Вам је то опасност претила?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Мени је рекао да је од Грковића, да Грковић спрема и тако је и било, да је дошао поподне по мене.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, молим Вас, сада ћу да, овај, ово је све био некакав дијалог, али морам да се вратим мало на овај тренутак трагичне смрти Вашег оца.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте тело видели?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И описали сте га да је Ваш покојни отац лежао са рукама на грудима?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте видели, где је рањен и колико је било рана на том телу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, него само када је била обудкција, значи када је било из масовне гробнице, оно што сам видела на леђима, да су биле мале рупице, значи оно укосо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А тог тренутка нисте погледали, било Вам је страшно или нешто друго?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, то је за мене био јако велики шок и нешто неописиво.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, нећу Вас враћати на тај шок, хвала Вам на томе. Овај, реците ми, само још једну ствар. Ви сте рекли овде да се радило од седам до три, у принципу, па и дуже, јел тако, принудно, тај принудан рад да се обављао?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Претежно од 7 до 3. Некада ако би се дуже остало, онда су нас, овај, пратили кући.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А где се то најчешће обављао, где сте Ви најчешће били упућивани, где се налази тај воћњак, рецимо, где сте брали, у односу на месну канцеларију, колико удаљено?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: А јој, доста.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Доста је удаљено?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Доста, доста.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А како сте онда између осам и пола девет сваки дан вадили пропуснице, да ли Вас је неко враћао из винограда, воћњака, враћали Вас да узмете пропусницу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја, госпођо председнице, немам питања, али бих Вас молио да кажем само пар речи. Овај, ја сматрам да су сви искази сведокиње Балић у овом поступку, недопустиво контрадикторни са њеним исказом који је дала пред Жупанијским судом у Вуковару, у погледу наводног понашања окривљеног Крњајића који у време тих догађања се налазио, није налазио у Ловасу, већ на болничком лечењу, што је разјашњено ја мислим већ у истрази, па и овде на главном претресу. Зато овај, ове моје речи сматрајте као приговор на њен исказ. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, питања, има ли још неко од бранилаца? Нема. Од оптужених? Има? Изволите, адвокат Гордана Живановић.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Само неколико кратких питања, колеге су већ питале. Ето опет око овог читања. Да, молила бих госпођу да нам каже, да ли јој је познато било да се у околини Ловаса налази било какво минско поље?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Пошто је боравила тамо?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не? Молила бих госпођу да нам каже, то јутро када је видела ту колону поред школе или већ ту гужву, како је она описала, опште комешање на једном малом простору, како је њој, Ви сте инсистирали, председнице већа, али просто мени се чини да је остало недоречено, да ли је то изгледала колона која се, која представља колону

људи која одлази, да ли је то била колона људи која иде на рад, како је госпођа ишла иначе сама на рад, принудни, да ли је то било под упереним пушкама, да ли је тога било, да ли је госпођа то видела за тај кратак период боравка њеног на том месту, око школе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Није ми изгледало да иду на некакав рад, јер то су били доста људи претучени и рањавани, а и у, значи пратњи пушака, а куда су ишли, у том моменту нисам могла ни помишљати да, рецимо, иду на минско поље, јер нисам ни знала да постоји минско поље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А да ли сте могли да претпоставите где иду ти људи?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, нисте могли да претпоставите? Да ли Вам је та ситуација изгледала опасно?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хоћете бити љубазни да нам кажете, да ли су ти људи, за које кажете да су били претучени и тучени, имали видљиве повреде?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Неки да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни и кажите ми, колико њих и какве повреде, ако сте видели?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, оно што сам могла у том моменту да видим.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Пошто кажете да сте само пар секунди, мислим, то су кратке, секунде, делићи.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Значи, они који су ми били ближи, на самом почетку, било је који су били рањавани и крварили.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте видели конкретне повреде и на конкретним људима?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Видела сам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли можете да се присетите, о којим се повредама ради и на којим људима?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Претучени, значи модри, изударани и тако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ви сте то лично видели?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не можете да ми идентификујете ко је конкретно то био?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, рецимо, био је Дарко Солаковић, био је брат његов, јер ишли су један иза другог у колони, био је Марковић, «Маки» смо га звали, не знам сада име, он је био јако исто, тако да не могу сада све точно рећи, пуно њих је било. Још бих се само, суткињо,

молим Вас, вратила на ово, што ме је госпођа одвјетница подсетила, када је прошло то минско поље, иза тога када смо трећи дан ишли са тог присилног рада, онда је доле у Долу камион био пун мртвих. То је страшно било заударало, цирада је била подигнута и видели смо да су мртви унутра. То је стајало крај бунара.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих молила само једно питање, односно појашњење. Госпођа је током данашњег исказа рекла везано за овај принудни рад, о којем је сведочила, да су се брали плодови, да кажем, са њива и винограда и људи Хрвата који су се иселили или побегли одатле, па су то они скупљали по свим њивама, свих људи, да сте радили на својој некој њиви ако је Ваш отац имао неку њиву, не знам, воћњак, да се и на њему радило, просто да видим, да ли је то скупљала се летина у намери да се покупи летина да селу остане или?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, то није била летина, то је било пљачкање, значи, принудни рад на који смо довежени, од људи, значи без обзира ако је то сада моја њива, ја имам ту воћњак.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, да ли сте брали на Вашем воћњаку?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То се морало брати, али од ове нисмо убирали своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то биле све жене када сте ишли у те радове или мешовито?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Рецимо, ја сам сама била из Товарника, значи сама из Товарника која сам била ван других села, а било је из Сотина, било је још из Товарника који су дошли код родитеља, али ја сам била тамо, па сам морала ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, питам Вас за те радове.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Било је и жена и мушкараца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И жена и мушкараца?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било то мешовито, и Срби и Хрвати или како?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, само Хрвати.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И вратила бих се само за ово дешавање испред задруге, па би то било моје последње питање, односно школе. Да ли госпођа може да опише, пошто је видела, каже, униформисана лица у пратњи ових људи, да ли може да опише, како су та униформисана лица изгледала? Ја знам да сте Ви инсистирали на томе, али ево просто и ја инсистирам, како су били обучени, како су изгледали, какво су наоружање имали, како су ишли, ето тако?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Неки су били у маскирним униформама, неки у војним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, када кажете војна униформа?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Зелене ове униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ униформе?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: По чему госпођа прави разлику између регуларне војске, обзиром да је рекла да регуларне војске није било и неке војске која је тамо?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Значи, овај, ови који су имали војне униформе, су знали бити и мештани обучени, мештани Срби, а војска када је дошла, за шта је сматрам регуларном војском, војска је дошла, која је јако кратко трајала, је била у затишју, значи мир, није било присилног рада, није било одвођења, није било убијања.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У ком моменту је војска та регуларна дошла?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, они су дошли.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: После дешавања на овом пољу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: После свега, да, после тих догађања.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А да ли је непосредно пре дешавања на овом пољу било тенкова по Вашем месту?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Било је свега, поготову пре него ће пасти Вуковар.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли мислите да је то регуларна, од регуларне војске наоружање?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Тада је била регуларна, тада је било регуларно.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи, у периоду од пада Ловаса па до дешавања на минском пољу.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: До 18.-ог.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Било је и регуларне војске у месту?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ево, сада ћу Вам рећи. Значи, пред, негде, узећу негде 15., 16.11., сам ја била код мојих тетака, ишла по дрва, где ми је, он је био по чину, рекао ми је да је капетан, дао човека једног његовог да нареже дрва и тада ми је дао кључеве од Манојле Филића, да му вратим, питао ме да ли познам овај ауто, рекла сам му да, да, «ево Вам кључеви, предајте том човеку и реците му да ја ово нисам тражио, то су ми сами довели»: Узео је моје ово мање дете, подигао и рекао ми је, «ја сада идем на Вуковар, не идем драговољно, него присилно, да ли ћу се икада вратити, то не знам, али чувајте своју децу» и зато знам да је било регуларне војске.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Трагедија, слажем се, значи регуларне војске је било у време када се дешавало ово одвођење?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли неко од оптужених? А бранилац има, адвокат, само мало сачекајте, Девчићу, има адвокат Бранислава Фурјановић питања.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја бих поставила једно питање, уствари, цитираћу, предочићу исказ сведокиње који је дала пред истражним судијом 16.07.2007. године. Сведок Балић Бранка, на питање истражног судије, «кажите ми, је ли још неко од Ваше породице страдао у Ловасу?», сведок Балић Бранка: «Јесте, страдао ми је стриц Ивица Ђаковић, који је исто умро. Он је био и минско поље и пре минскога поља у задрузи у Ловасу. То сада говорим оно што ми је он рекао да су га боли ножем и показао ми је и имао је по ногама убоде ножа». Ја сам посебно нагласила што јој је он рекао, значи она није рекла ко је то учинио Да ли остаје при овом исказу, да ли остајете при овом исказу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, појасните питање, није рекла ко је то учинио, шта?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ко га је боо ножем, значи није навела име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, није.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли остаје при овом исказу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам. Она није навела у истрази, данас је питана у вези тога и навела је, а шта да ли остаје?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, питам је да ли остаје при овом исказу који је дала пред истражним судијом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаје при том исказу, с тим што је данас појаснила ко је то њеног стрица боо ножем.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, она је овде, управо сам цитирала шта је изјавила, шта јој је стриц рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Значи, овде није изјавила да јој је стриц рекао ко га је боо ножем, «само је рекао да су га боли ножем и показао ми је, имао је по ногама убоде ножа». Значи, стриц јој није рекао име и презиме лица који га је боо ножем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то тако рекла у истрази да јој стриц није рекао. Није ни споменула да јој није рекао стриц. Данас је суд тражио да појасни ово и она је рекла.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, Ви можете тако да тумачите, међутим, овај, ја сам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то пише да је сведокиња рекла «није ми стриц рекао ко га је боо ножем», да ли то пише негде?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, она само је цитирала, шта јој је стриц рекао, значи стриц јој није рекао ко га је убадао ножем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш закључак.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Дабоме, мој закључак, цитирам њен исказ из истраге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пређите даље, молим Вас.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Немам више питања, него имам примедбу на исказ сведокиње, управо што се тиче овог њеног исказа датог пред истражним судијом, шта јој је, зато сам и цитирала њен исказ, значи она уопште није навела име лица, овај, које је или која су убола њеног стрица ножем, а цитирала је, овај, значи шта јој је конкретно рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морамо да се задржавамо. Значи, имате примедбу.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Осим тога, имам примедбу и на њен исказ, јер сте је Ви питали како изгледа Петроније, а она није умела да објасни. Такође код истражног судије, није га препознала, због.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сада што Ви радите, оцена исказа сведока на самом претресу, то могу да имају примедбе они који су учесници догађаја и да кажу да је нешто тако било или није, значи окривљени. А Ви што радите, Ви немате сазнање шта је тачно, шта није, према томе, не морате да стављате такве примедбе. Идемо даље.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оптужених?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан, свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Девчићу, само ћете преко суда питања.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ево могу само ја још нешто. Рецимо, у истрази, одговор госпођи, његову слику нисам уопште познала и нисам могла ни Милана Радојчића, али их познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А школски Вам друг?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, али на слици нисам могла, на слици је сасвим другачији.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Уништили сте ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, немате да разговарате ништа са сведоком директно преко суда питања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево овако, да само питам је, пар питања. Девчић Милан, да ли треба да се представим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због транскрипта да би било јасније.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Овај, да ли су јој сећања боља када је давала изјаву 17.12.2003. године у Вуковару или 16.07.2007. године када је давала пред истражним судијом у Београду, која су јој сећања боља?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Иста.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Иста?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Иста, како се поставља питање, тако и одговарам, значи, сва та догађања и сигурно да постоји још нешто што нисам рекла, што дође после.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је добила некакве инструкције како да даје изјаву 16.07.2007. године и од кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одговарате, одбија се одговор на ово питање.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, одговорићу му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одговарате. Значи, одговарате онда када Вам суд да реч. Одбија се одговор на ово питање.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зато што ме не спомиње, знате на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ће суд да цени све исказе, када кога ко спомиње и тако даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ја морам то да кажем, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, не спомиње ме у Вуковару, на главној расправи, од значи 17. просинца 2003. године нигде, ни у једном моменту, затим на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идите даље са питањима.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Могу ја само нешто, ја када сам исказ давала у Вуковару, ја нисам давала пред судом, нешто је сасвим друго било, исказ је у Државном одвјетништву и у Загребу дат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је судски записник са претреса главног што суд има.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Председник Анте Зељко је био и пре рата председник суда, молим Вас, и сада је. Овако даље, реци ми, Бранка, из које јединице и како се зове и у које време је то било када си се обратила лицу из ЈНА, да си угрожена од стране мене? Значи, који је то датум био?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не знам точно датум, углавном, то је било у једанаестом месецу када си ти дошао код Брајковића, када смо нас двоје разговарали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То ћемо касније, да, на коју тему?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И ти си ме питао, шта радиш. Пава Антоловић кувар када је теби био се обратио и рекао, «Значи, Мићо, вадимо пропусницу за Шид код зубара и идемо за Загреб»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кратко само, значи био је једанаести месец.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја само питам, зашто је била угрожена од стране мене?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Једанаести месец је био.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, ја нисам њу разумео.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Сети се ти.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, реци ми ти.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Рекао си ми да ми није место у Ловасу, да идем за Туђманом, када сам ти ја рекла, «Мићо, ти мени то говориш».

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја ти рекао?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, па ти си Хрват, ти ниси Србин, ти си у Загребу радио и онај који је био са тобом, онај црни, знам да је имао бркове, после си ми рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да се не обраћате директно окривљеном, него преко суда одговарајте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ти си заборавила да сам ја из мешаног брака, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, мислим, морам јој одговорити, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви директно да се сведоку обраћате, да се са њом суочавате, нити да се она Вама лично обраћа. Ако суд буде сматрао за сходно радњу суочења, он ће да одреди, а ово када постављате питања, преко мене поставите и ја дам сведоку реч.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја се извињавам, немам искуства на суду толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада колико ово траје месецима, могли сте да видите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Како објашњаваш да си се нашла у сваком, на сваком месту где се нешто значајно догодило, а с друге стране, без пропуснице ниси се могла мрднути у селу, чак је било Хрватима и забрањено ходати по селу, чак и до трговине. То си ти тако изјавила, у својој изјави.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Питање?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Питање је, како си се ти баш нашла на сваком том месту где се нешто значајно догодило у селу Ловас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па ми објасни.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Зато што сам добила наредбу да морам доћи свако јутро код Саве Клисурића по пропусницу. То што сам ја ишла по пропусницу значи у то време и враћала се, а тада када сте ви то радили, наилазила на то, то нисам ја крива.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не знам како објашњаваш то да је било забрањено Хрватима да иду у трговину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда, преко суда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како је то сада она то могла да иде?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, мени исто то није јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, објаснила је сада, јер би добила наредбу да.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да сам добила своје документе и ја.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нелогично објашњење, али добро. Где је радила Мађаревић Невенка која је Хрватица и кћер од овог Девчић Андрије кога ти спомињеш?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Невенка Мађаревић је радила у трговини.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како Хрватица па да ради у трговини, молим те.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Радила је у трговини пре рата, а за време рата није одмах радила, а после ја је нисам видела да је радила. Радила је само Даница, од Хрватица у трговини је радила само Даница Воркапић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, лажеш Бранка, морам ти тако казати да лажеш, зато што је Невенка радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате тако, ставићете на крају примедбе.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Од самог формирања трговине, молим те.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: За то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет почињете директан разговор. Пустите сведока да одговори на питање. На крају ћете Ви ставити генералне примедбе оно шта сматрате, а не да се обраћате сведоку директно и вичете, ти лажеш или такве ствари.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, везано за овог Лукетић Анту, да ли је он теби лично рекао да је он био код мене у подруму и који датум је био и да ли, ко га је довео у задругу, које лице га је довело у задругу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја мислим да сам ја то већ одговорила.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ниси ти то одговорила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појасните само тај део.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ко га је довео у задругу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Значи, у Месној заједници, у Месној заједници када је.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: И где је био у подруму, молим те?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Код тебе у подруму.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Код мене?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То ми је рекао да си га ти одвео.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Који је то датум био, молим те?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да ли сте кумови?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ми јесмо кумови, да.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ево, ја то нисам знала до тога дана.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ниси знала?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чудна ствар.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Живота ми мога.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли си ти сигурна, Бранка, да си мене видела испред станице милиције у Ловасу када сам ја тукао Андру Девчића?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли си ти сигурна у то?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Сигурна, сто-посто.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А чиме сам га ја то тукао?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Кундаком.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Кундаком?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Какве пушке?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја не разумем се у пушке, ја пушку нисам носила.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ваљда си видела, мајкуму.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, нисам видела.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како ниси видела?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Али си га кундаком ударао, значи не са оним шпицем, него си га ударао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знам, али када се нешто види, то се ваљда и запамти, не.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја се не кужим у оружје.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не кужиш се?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Али ја теби кажем да ти дебело лажеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате директно да се обраћате, господине Девчићу.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја њему нећу одговарати на оваква питања, ја нисам дошла овде да ме он вређа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вама сам и рекла да не одговарате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зато што лажеш.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Што се тога тиче, нећу одговорити више ни на једно питање.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Срам те било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла сам да не одговарате, док Вам суд не да одобрење да одговорите, а Ви се укључујете и хоћете да се суочавате.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, не ја хоћу да му одговорим.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, колико је пронађено мртвих, да ли ти је познато, колико је пронађено мртвих, значи с обзиром да си ти спомињала значи шуму, да ли је у шуми Јелаш, да ли је у Бадњари, да ли је пронађено иједно лице мртво, значи, шума Јелаш и у Бадњари, с обзиром да си ти спомињала да си се бојала мене и шуме и не знам ја већ чега, шта си се бојала и тако даље, па, реци ми, да ли је иједно лице пронађено?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Јесте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Које лице, које?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Пронађено је у Јелашу у шуми и близу цесте је пронађено, били смо ја и сада не знам која је још, не могу се сетити тога презимена, углавном, нас је двоје, троје, када смо брали кукурузе ове низ цесту, смо били одведени да видимо да ли ћемо препознати. Млађа женска особа је била у црвеним фармерицама и имала је оне «старке» патике, црвене боје, непозната особа, углавном је била убијена.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А реци ми, да ли је то лице из Ловаса?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи није из Ловаса?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То што је код шуме, не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ти си у својој изјави рекла да си, да је чак, чак и деце било. А где си ишла ти на препознавање деце мртве?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја то нисам сигурно рекла.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, има у изјави, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Има, молим Вас.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је само од Чиче, значи, Елвира је убијена, што је била дете, колика је била, петнаест, шеснаест година и ова Павошевић мала и јој, Ковачевић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Где је ишла на препознавање па је било из Миклушеваца лице, па чак и каже, деце?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то мислили на ове Павошевић, Елвиру и?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево га, страна 20., значи исказ 16.07.2007. године, пред истражним судијом: «Исто тако, одводили да идемо да препознамо људе који су лежали мртви. Знам да је била једна жена из Миклушеваца и тако. То су млађе особе и деце је било и било је свега, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сада је објаснила.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То су тешке речи, било је и деце.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нормално да су деца, ако за тебе није дете, онда опрости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је рекла да је то нека Павошевић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја не знам, ја нисам видео лице.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: И ти си дете, ако имаш родитеље живе, нажалост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Балић, Ви се укључујете у директне дуеле са оптуженим, па после се љутите када нешто није у реду. Суд Вам је рекао, значи, да само са мном разговарате, а питање ће оптужени преко суда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Када си дошла, када си дошла, реци ми датум молим те, да тражиш помоћ од мене у станицу милиције, јер си ме добро познавала од пре и на шта се односила та помоћ?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Рекла сам то већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекла, везано за сахрану оца, тражила је помоћ.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, први пута.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, ако си ишла на радну обавезу, како си, како си и сама рекла, како си онда могла у Месну заједницу да идеш по пропусницу, истовремено, значи, ако се ишло испред задруге, у 7 часова, значи у винограде, у воћњаке и тако даље, како си истовремено могла да идеш и у Месну заједницу?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Питај шогора свог, Слободана.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекај, дозволи мало, да ли је то логично, молим те?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја сам одговорила.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: И што ће теби пропусница ако идеш на рад у воћњак или у виноград или не знам ни ја, да ли ту има логике, молим те?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, логике није било, никада није било никакве, значи ни то што се догодило, није било логике.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нема логике, зато што си ти све ове ствари чула од неког другог, посредно, а не непосредно. Да ли си ти, Бранка, мене видела испред своје куће када си набрајала мештане и остала лица која су, која си запазила како ти кажеш, гледајући из дворишта Антуна Грчанца или си то чула од других? Када си ме ти видела тај дан, значи 10.-ог, ниси ме видела?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није спомињала да је Вас видела.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, на, на, када ме тужилац, уствари, када је тужилац поставио питање, значи није ме прозвала на главној расправи у Вуковару, није на питање овога исгражног судије, али јесте на питање тужиоца.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Можда су заменили имена твога оца и тебе.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не, не. Ја се извињавам, али мора бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас Вас није споменула, ако је нешто у истрази рекла, предочите то што је из истраге.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На питање тужиоца је рекла да је видела мене, мене, Крњајића и Воркапића и то је мене првог споменула. Само моменат. Која је ово, страна 6, страна 6.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која страна?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Страна 6, пред истражним. На питање тужиоца, «рекли сте да је неко од тих Ваших мештана ту нешто причао, коментарисао, нисам разумео о ком лицу се ради», а то се односи из контекста, значи, лица ових који су били испред и онда она каже: «О особама? Па ја мислим да ја не би требала поново понављати, има ту у записнику сва имена, рекла сам, Девчић, Крњајић, Воркапић. Мислим да ово сада мало» и тако даље.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Девчић не, можда сам се ја забунила, што се тога тиче, али када ми је отац убијен.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, али то је ушло у транскрипт, молим Вас.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Ја те нисам видела. Оно што нисам, нисам, што је, је. То бришите, можда сам ја, али њега не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Значи, стојим оно што сам рекла и ономе другоме, с тим што његово име, не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сам ти ја, Бранка, икада, значи ишли смо заједно у основну школу и тако даље.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сам ти ја икада упутио неку погрдну реч икада?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не? А рекла си овде.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Не, до 1991. године, Мићо, не до 1991.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Овде си рекла, да ти мајку усташку и тако даље?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, да, то је било.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То пише овде.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је 1991. До 1991. то.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Бранка, никада ти у животу тако нешто нисам рекао и немој таквим стварима да се служиш, молим те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Балић, не морате директно да се обраћате. Да ли Вам је оптужени псовао мајку усташку и када је то било?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Да, 1991. се променио, није уопште био онај Мићо којег сам ја знала и с којим сам била добра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где, у којим то ситуацијама он Вама псује мајку усташку, где се то дешава?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Па, он је у глобалу, у множини рекао, мајку вам усташку, сви код Туђмана идите, код свог Туђмана и такве ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, нисмо били на истим странама?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Нисмо били на истим.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А реци ми, да ли ти је био муж припадник Збора народне гарде?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: То је небитно и на то не морам одговорити.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није битно? Добро, донећемо слике, па ће да се суд увери у то.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Може. Јер мој супруг није ни био у Ловасу када се то дешавало.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја ти кажем да је сликан у униформи, ја нећу ти даље ништа причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да разговарате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја имам слику, црно на бело имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, пређите на питања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за предмет оптужбе.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли си, значи, изјавила си да ниси видела припаднике ЈНА у селу Ловас у то време када се то догађало. Да ли си видела паркиран тенк испред школе у центру села?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ одговорила.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Испред куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала је адвокат Гордана Живановић, чини ми се.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, реци ми, да ли си, с обзиром на ову пропусницу, што је ниси донела, овај, да ли је био печат, печат на ћирилици или је био хрватски печат?

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: На ћирилици.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На ћирилици? Онда си је требала донети.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Мислим да то чак и на суду код нас има документи, сви су и копирани.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Имам примедбу, овај, госпођо председавајућа, везано за овај значи овога Девчића Јандру, што она спомиње, да сам га ја тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то овај Андра Девчић што се спомиње у оптужници?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Није он Јандра, он је Андра.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја колико знам да се он зове Јандра, а ти, ја не знам како ти мислиш, значи, то је ћерка та Мађаревић коју сам ја питао, значи, овај, ја одговорно тврдим, госпођо председавајућа, да тог човека нисам пипнуо и то кажем и пред Богом и пред врагом и савест, мирна ми је савест по том питању. Такође и везано за Лукетић тога покојног Ђуку и Анту и господина Перу Лукетића, такође мирна ми је савест, то

гарантујем Вам. Значи, то што је она видела и та њезина прича, то је једна велика неистина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли даље неко од оптужених питања? Нема нико. Ако нико нема више питања, онда да завршимо. Госпођо Балић, хвала Вам што сте дошли да сведочите из Републике Хрватске.

Сведок БРАНКА БАЛИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 13 часова и 4 минута и биће настављен дана.

*29. јануара 2009. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА